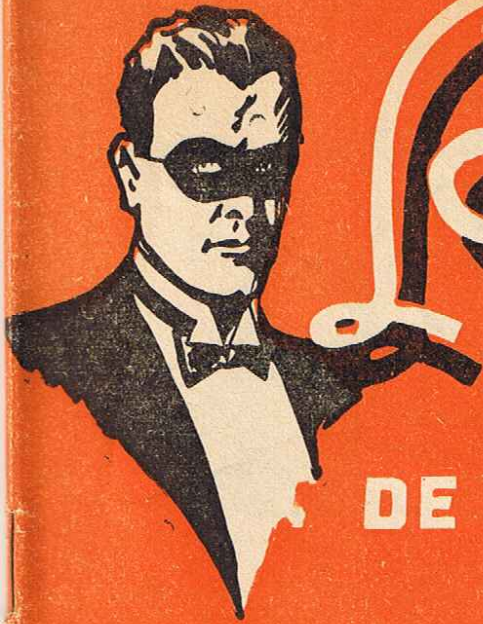

NIEUWE AVONTUREN

Lord Quister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Schuld en boete

N° 2193

WEEKLIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Schuld en Boete

Hoofdstuk I

HET KWADE OOG DOET VAN ZICH SPREKEN

De bewoners van New York waren niet weinig ontstemd toen zij op een morgen in hun ochtendbladen lazen van een misdaad, die wellicht op zichzelf niet afweek van tal van andere vergelijkelijke misdrijven, die in een reuzenstad als New York zo vaak voorkomen, maar welke een noodlottige betekenis kregen door de bijkomstige omstandigheden en de wijze waarop zij was gepleegd.

Omstreeks twee uur in de nacht had

een politiepatrouille, uit twee man bestaande, in een der zijlanen van het Central Park, in het hartje van de stad gelegen, een man op de grond uitgestrekt gevonden, zeer goed gekleed, ongeveer veertig jaar oud en klaarblijkelijk tot de welgestelden behorende. Wel droeg hij volstrekt geen sieraden, ook geen portefeuille, noch een beurs, maar die waren hem hoogstwaarschijnlijk door zijn aanvallers ontfroefd. Hij lag

voorover en zijn gelaat was met vochtige aarde besmeurd.

Toen de agenten hem vonden moest hij reeds minstens een uur dood zijn. In het achterhoofd gaapte een afschuwelijke wonde, blijkbaar toegebracht met een korte knots met scherpe kanten, van hard hout of van ijzer gemaakt. Het schedeldek was over een geruime afstand verbrijzeld en de dood was zeker bijna aanstonds ingetreden.

En toch was het geen gewone beroving, want men vond, met een speld aan de mouw van de jas bevestigd, een stukje papier, waarop geschreven stond:

«Zo zal het allen vergaan, die zich tegen het Kwade Oog verzetten!»

En onder deze dreigende regel stond bij wijze van ondertekening, een wijd geopend oog, met een starende, boosaardige uitdrukking en klaarblijkelijk getekend door een man van het vak.

Het bericht van deze overval stond natuurlijk de volgende dag in alle bladen en dadelijk maakte zich een grote ongerustheid van de inwoners van New York meester, vooral van de rijken onder hen, want zij herinnerden zich maar al te goed het tijdperk, gedurende hetwelk de gevreesde bende van het Kwade Oog schijnbaar onbelemmerd optrad en schrik en ontsteltenis verspreidde.

Destijds was het meestal begonnen met een waarschuwing aan deze of gene rijkard, om een grote som geld op een afgesproken plaats te deponeren. Bleef de gewaarschuwde weigerachtig, dan was zijn lot bezegeld. Enige dagen later vond men hem dan dood en nooit ontbrak het briefje met de korte inhoud, door de chef van de bende ondertekend, die, zoals naderhand zou blijken, bij zijn ondergeschikte bekend stond als »De Moloch».

Iedereen herinnerde zich maar al te goed de geschiedenis van Peter van Dijke, een zeer rijk man, die door de bende was aangemaand, een bedrag van niet minder dan een half miljoen dollar op een bepaalde plaats te deponeren. Talrijk waren zijn lotgevallen geweest, men had hem zijn dochter ontroofd en dreigde deze te zullen doden, maar ten-

slotte zegevierde hij toch, uitsluitend door de hulp van een man, op wiens bijstand de politie wel allerminst had durven rekenen, want die man was zelf een dief, een inbreker en zijn naam luidde John Raffles.

Ja, het was de Gentleman-Inbreker geweest, die er tot twee malen toe in geslaagd was de bende van het «Kwade Oog» ten ondergang te brengen, zonder haar evenwel, zoals nu maar al te duidelijk bleek, in de kiem te hebben kunnen smoren. Hij was het ook, die helder als de dag aantoonde, dat niemand minder dan de eigen neef van van Dijke, die men steeds voor een half idioote sukkel had aangezien, de aanvoerder van het vreselijke genootschap was geweest. De ellendeling liet zijn leven in de elektrische stoel en gedurende enige maanden haalde New York verlicht adem, totdat de bende van het «Kwade Oog» uit haar as verrees, krachtiger en gevaarlijker dan ooit.

En ten tweede male was het die geheimzinnige Engelsman geweest, die dapper de strijd had aangeboden met de overmacht, bijgestaan door slechts twee helpers, al even geheimzinnig en onvindbaar als hij zelf. En ook ditmaal was hij erin geslaagd, na een hevige strijd de bende van het «Kwade Oog» ten onder te brengen.

Weer gingen er enige benedeleden naar de dodelijke stoel, weer werden er een paar dozijn tot gevangenisstraffen van vijf tot levenslang veroordeeld en daarna bleef het lange tijd rustig. De bende scheen haar levenssappen voor goed te hebben verloren, het was alsof zij tot de laatste man was uitgeroeid.

En nu zou dit slechts schijn blijken te zijn? Nu zou men opnieuw aan de vooravond staan van een reeks afschuwelijke misdrijven, waaraan het «Kwade Oog» zich altijd had schuldig gemaakt?

Inderdaad, alles wees er op. Het handschrift op het briefje was anders, waarschijnlijk op kunstmatige wijze verdraaid, het oog was hetzelfde en de wijze van optreden, verraderlijk en met dodelijke snelheid, was eveneens niet gewijzigd.

De politie stelde natuurlijk aanstonds een onderzoek in naar de identiteit van de vermoorde man, maar daar hij volstrekt geen zegelring, geen portefeuille, geen enkel herkenningsteken bij zich droeg, duurde het tot tamelijk laat in de namiddag voor men eindelijk zekerheid had dat de dode James Pardee heette, een rijk industrieel was, sinds een tiental jaren gehuwd en met drie kinderen gezegend. Zijn echtgenote verklaarde snikkend, dat haar man inderdaad reeds een paar malen een waarschuwing had ontvangen, maar dat hij er geen acht op had willen slaan, vertrouwend op zijn lichaamskracht en zijn goede revolver.

Hij bleef ook zelden laat uit, maar de avond tevoren had hij een feestje gevierd met een aantal zijner vrienden, ter gelegenheid van het vertrek van een hunner, die een langdurige reis ging maken. De leden van het « Kwade Oog » moesten dit ongetwijfeld hebben geweten, zoals zij wel alles schenen te weten, en hadden hierop hun plan gebaseerd, om de weerspannige fabrikant uit de weg te ruimen en hem op afdoende wijze te straffen voor zijn weigering, om hun een bedrag van twintigduizend dollar af te staan.

Met de verklaring van de ongelukkige weduwe verviel ook aanstonds de veronderstelling, dat men hier wellicht met een imitatie van de vroegere zo beruchte bende te doen had. En hierbij bleef het niet: nog diezelfde dag ontving de politie bericht van verschillende rijke lieden, die eveneens waarschuwingen hadden gekregen van de gevaarlijke bende.

De politie zat in zak en as. Want zij was toch reeds overstelpt met werk. De bende van het « Kwade Oog » en de Cammora bestonden reeds sedert vele jaren en eisten nog altijd een krachtige bestrijding.

Toch had de politie reeds al het mogelijke gedaan in de strijd tegen de misdadigers. Om het optreden der autobandieten te beteugelen, had zij sedert enige tijd een groot aantal politieagenten op motorrijwielen met zijspanwagens door de stad laten patrouilleren. De be-

stuurder, zowel als de man in het zijspan, waren goed gewapend en enkele malen waren zij er inderdaad in geslaagd een brutale aanslag op een of andere bank te verijdelen en de daders te vatten, of zonder meer neer te schieten, wanneer zij zich verzetten. Ook patrouilleerden er auto's, met zes tot tien agenten bemand en zeer sterk gebouwd, met stalen spatborden en een soort ram aan de voorkant, waardoor zij in staat waren, de auto's der bandieten zonder meer onderste boven te rijden, of in de greppel terzijde van de weg te dringen.

Men begon aanstonds met het onderzoek: het leverde evenwel geen resultaat op. Wel kon de politie reeds diezelfde dag verklaren dat alle pogingen om de daders te vinden waarschijnlijk vruchteloos zouden blijven.

Niemand had iets van de aanslag gezien, niemand had een kreet gehoord.

En met een bang voorgevoel gingen de rijken van New York de toekomst in...

— Je blijft dus bij je plan om nog enige tijd in New York te blijven?

— Zonder enige twijfel.

— Maar wij hadden immers het voornemen gemaakt weer naar Londen terug te keren?

— Je hebt gelijk. Er hebben zich echter omstandigheden voorgedaan, die het wenselijk maken dat wij ons vertrek nog enige tijd uitstellen en die omstandigheden zijn van tweeërlei aard.

— Ik behoef zeker niet te vragen of het bericht omtrent de moord in het Central Park van invloed is geweest op je veranderde plannen?

— Ook dat, maar niet uitsluitend. Ik ben van voornemen veranderd, omdat ik mij in mijn gevoel van eigenwaarde gekwetst acht.

— Wat vertel je me daar? Je gevoel van eigenwaarde? Wat heeft dat met het uitstellen van onze terugreis te maken?

— Het is heel eenvoudig. Het is mij gisteren ter ore gekomen dat John Cormick, de staalkoning, vol trots verklaard heeft, dat zijn huis volkomen inbraak-

vrij is. Welnu, ik wil hem het tegendeel bewijzen.

Dit gesprek werd gevoerd tussen twee heren, die gezeten waren in de grote conversatiezaal van het Waldorf-Astoria Hotel, het kolossale gebouw, aan elke inwoner bekend onder de naam «The Towers» en gelegen tussen de Lexington- en Park Avenue, tussen de 49ste en 50ste Straat, dus een geheel blok beslaande. De oudste hunner was Lord Edward Lister, alias John Raffles, de jongste was zijn trouwe vriend en metgezel Charles Brand, aan Raffles verbonden door het gemeenschappelijk bestreden gevaar, door de gemeenschappelijk geleden ontberingen van allerlei aard.

Enige weken geleden was Raffles naar Amerika overgestoken, met geen ander doel dan om te gaan jagen in Alaska, waar het toen juist krioelde van wild. Maar, zoals het menigmaal ging, het oorspronkelijke doel werd ver voorbijgestreefd en Raffles geraakte ditmaal ondanks zichzelf, in enige vrij gevaarlijke avonturen verzijld, die enkele weken geleden waren beëindigd met een gelukkig huwelijk van een zijner tijdelijke vrienden.

Raffles was vervolgens naar New York teruggekeerd en ook daar had hij al zeer spoedig kans gezien van zich te doen spreken door de buitengewoon stoutmoedige en slimme wijze, waarop hij daar de juwelier Walker had bestolen en als het ware onder de bedrijven door, twee paar gelukkige mensen had gemaakt.

Maar Charles Brand vond thans, dat het meer dan voldoende was en hij verlangde naar Londen terug.

De datum van vertrek was dan ook reeds vastgesteld, toen die noodlottige uitlating van John Cormick te kwader uur aan Raffles werd overgebracht, die onder de naam van graaf Palmhurst in het Waldorf-Astoria Hotel logeerde.

Tot overmaat van ramp had daarna de moord in het Central Park plaats en daarbij bleek het maar al te duidelijk, dat de hende van het «Kwade Oog» het hoofd weer had opgestoken.

Voor Raffles twee afdoende redenen om het vertrek naar Londen nog enige tijd uit te stellen.

Enige tijd zaten de twee mannen zwijgend tegenover elkaar en toen hernam Brand langzaam :

— Wij blijven dus hier ?

— Ja Charles. Amerika is werkelijk zo'n kwaad land niet en het bezit vele schoonheden.

— Ja zeker en het Kwade Oog, de Klu-Klux-Klan en De Zwarte Hand behoren tot het schoonste, zei Brand sarcastisch. Trouwens, ik wil je wel toegeven dat Amerika veel schoons heeft, maar ik voeg daar onmiddellijk aan toe, dat jij er een zonderlinge manier op na houdt, om van die schoonheden te genieten. Wij gaan ongetwijfeld weer een zeer opwindende tijd tegemoet.

— Dat hoop ik althans, hernam Raffles laconiek. Ik heb deze verandering dringend nodig.

— Wie is die Cormick eigenlijk? vroeg Charles Brand.

— Weet je dat niet? Hij is een van de Staalkoningen. Zijn specialiteit is, naar ik hoor, het vervaardigen van spoorstaven en ijzeren dwarsliggers en ik heb mij laten zeggen, dat hij pas onlangs een reusachtige bestelling heeft gekregen voor een nieuwe lijn van een paar honderd kilometer lengte. Hij moet een zonderling zijn, een man met fantastische denkbeelden en die toch als een voortreffelijk zakenman wordt afgeschilderd en verder mensenschuw, gierig, ongelofelijk petant en die zich zelf beschouwt als een van de tien mannen, die eigenlijk de Verenigde Staten regeren. Hij moet eens gezegd hebben, dat, als hij het wil, het de volgende dag oorlog is. Nu, dat is wellicht een beetje overdreven, maar hij is door zijn ontzaglijk fortuin en door het feit, dat hij een twintigtal grote staalfabrieken controleert, een zeer te duchten man, met wie de regering rekening moet houden. Men schat zijn vermogen op zeven honderd miljoen dollar.

— Lieve hemel, wat doet de man er mee? riep Brand kwasi-verschrikt uit.

— Hij doet er niets mee, hij vermeerdert het, dat is alles, antwoordde Raffles. Zijn vijftien duizend arbeiders zijn tegen ongelukken verzekerd, zoals de Wet dat trouwens voorschrijft, en op hun vijf en zestigste jaar krijgen zij een pensioen. Dat heeft hij heel mooi verzonnen, want in de staalfabricage worden de arbeiders meestal niet ouder dan zestig, als de omstandigheden heel gunstig zijn. Soms staken de arbeiders, omdat zij wat meer willen verdienen dan zij doen en dan sluit Cormick eenvoudig de fabriek, geeft de kapitein van zijn jacht een seintje en maakt een reisje naar de Middellandse Zee, in afwachting, dat de arbeiders eieren voor hun geld zullen kiezen, voor het geld dat zij niet

hebben. En hij wint het steeds, want hij kan wachten. Voor concurrentie behoeft hij namelijk volstrekt niet bevreesd te zijn. En de leveringscontracten laat hij afwerken door fabrieken, die eveneens onder zijn contrôle staan.

— En als daar óók gestaakt wordt ?

— Dan moeten de klanten maar wachten. En zij doen het, want zij weten maar al te goed dat hun leverancier een zeer machtig heerschap is, met wie men slecht kersen eet. Zijn spoorstaven zijn bijna onmisbaar en men wacht dus kalm af totdat de arbeiders weer bakzeil zullen halen. O, hij is een buitengewoon schrander man, die Cormick. Maar hoe schrander hij ook is, ik wil eens zien of ik het niet van hem win.

Hoofdstuk II

IN HET HUIS VAN DE STAALKONING

Er waren een paar dagen verlopen sedert de opzienbarende moord in het Centraal Park en nog altijd had de politie niet het minste spoor van de daders kunnen vinden, ofschoon zij een kloppjacht had gehouden in de beruchte misdadigerswijken en ook enige arrestaties had verricht, die echter spoedig weer ongedaan moesten worden gemaakt wegens gebrek aan bewijs.

Het was op de ochtend van een verrukkelijke lentedag, toen er een taxi stilstield voor het huis van John Cormick. Het was gelegen in Queens op Long Island tussen de Grand Central Parkway en de Union Turnpike in de buurt van Meadow Lake, waarmede de fabrieks-

terreinen, die zich daar achter uitstrekten, met een eigen spoorlijntje waren verbonden, zodat vervoer per water geen moeilijkheden bood. Het stond op een zacht glooiende heuvel, en was gebouwd naar de aanwijzigingen van de staalkoning zelf en het was zeker een vreemd huis, van een eigenaardige bouworde.

Een modern Frans architect was er speciaal voor uit het Zuiden van Frankrijk gekomen en had het huis in twee jaren tijds gebouwd.

Men zei dat hij er een honorarium van vijfhonderd duizend dollar voor had ontvangen.

De taxi stopte voor de deur en er stapte een elegant gekleed man uit, die

even zijn blikken langs de gevel liet glijden, enige woorden met de chauffeur sprak, op de voordeur toetrad en aan het ijzeren belhandvat trok.

Met een zwaar dreunend geluid, als van een gong of een kerkklok, ging daar binnen de schel over.

Enige tijd verliep en toen werd er naast de deur in de buitenmuur een klein luikje geopend, nauwelijks een hand breed, waarachter een gezicht verscheen, waarin de scherpe ogen de man daarbuiten onderzoekend opnamen.

En toen klonk een stem, die vroeg :

— Wat wenst gij, mijnheer ?

— Ik zou gaarne mijnheer John Cormick willen spreken.

— Mijnheer Cormick spreken ? Heb ik u goed verstaan ?

— Dat denk ik wel. Ik geloof dat ik uw taal vrij goed spreek, antwoordde de bezoeker.

— Maar wie zijt gij dan ?

— Hier is mijn kaartje. Ik ben Edmond Morel van de «Figaro».

— Gij komt om een interview ?

— Zo is het, waarde vriend.

— Hebt gij soms een afspraak met mijnheer Cormick ?

— Dat niet.

— Met de secretaris, mijnheer Dean, Dean, soms ?

— Ook dat niet.

— Dan zijt gij zeker een vreemdeling ? hernam de man achter het gat half spottend, half medelijgend. Hebt gij in ernst geloofd, mijnheer, dat gij zo maar, alsof het de eerste de beste betrof, een onderhoud zoudt kunnen hebben met mijnheer Cormick ?

— Ik wist niet... begon de bezoeker. Ik moet u zeggen, dat ik dezer dagen een interview heb gehad met de president der Verenigde Staten en dat het mij niet de minste moeite kostte, na hem mijn kaartje te hebben laten brengen, een onderhoud met hem te hebben.

De bediende liet een kort lachje horen en zei op een toon van onverholven minachting :

— De President! Gij wilt toch hoop ik generaal Eisenhower niet vergelijken met mijnheer Cormick ? Het is duidelijk, dat de President voor iedereen gered

moet staan, die hem wil spreken. Met mijnheer Cormick is het iets anders.

— Nu dan, dien mij dan wat ik u verzoeken mag bij mijnheer Dean aan, hernam Morel, die een weinig ongeduldig scheen te worden. Eigenlijk heb ik gedacht dat gij Amerikanen een beetje meer toegankelijk zoudt zijn voor degenen, die inlichtingen van u wensen, vooral wanneer zij de vertegenwoordigers zijn van een blad als «De Figaro». Ik zal toch mijnheer Dean wel kunnen spreken ?

— Ook dat is minder gemakkelijk dan gij schijnt te denken, mijnheer, hernam de bediende met een bedenkelijk gezicht. Hebt gij vooraf belet laten vragen ?

— Ik zei u reeds, dat ik dat niet deed, riep de Franse journalist uit. Maar ik hoop en vertrouw dat gij mij niet zo zult wegzenden ?

— Eigenlijk luiden mijn instructies formeel, maar ik wil trachten mijnheer Dean te bereiken.

Het raampje ging dicht en reeds meende de Fransman, dat men hem eenvoudig buiten zou laten wachten als een loopjongen, die met een rekening komt, toen er in een der vleugels van de zware buitendeur een klein, tweede deur open ging, zó goed verborgen, dat het nauwelijks zichtbaar was, zodat de bezoeker kon binnentreden en als hij wilde, in het voorbijgaan kon bemerken, dat het hout van de deur bijna een decimeter dik was.

Maar hij wist dan ook niet, dat de deur, in haar geheel, slechts bij zeldzame, feestelijke gelegenheden geopend werd.

En nu stond Morel in een hall van een ongehoorde grootte en hij moest zich zelf bekennen, dat hij zelden iets dergelijks had gezien en dat Cormick er zich in ieder geval op kon beroemen, dat hij een aparte smaak had.

De gehele hall was uit graniet opgetrokken, uit een zeer fraai, grijsblauw geaderd graniet, hier en daar gepolijst, op andere plekken dof gelaten en dat veel op marmer geleek. De banken, die er stonden waren buitengewoon zwaar en eveneens van graniet.

Heel aan het einde van de hall, die minstens vijftien meter diep was, begonnen twee granieten trappen, die zich in een sierlijke wending naar elkander toebogen en op een hoogte van omstreeks zes meter van de vloer verdwenen in de middelste toren, waarvan hier in de hall een klein gedeelte van een der zijwanden te zien was, een gedeelte dat omstreeks een meter in de hall beneden naar voren sprong. Het ondersteuk van die wonderlijke toren was opgetrokken uit hetzelfde lichtgrijze graniet, met blauw dooraderd.

De hall ontving haar licht zo goed als uitsluitend door een geweldig grote, lichtblauw gekleurde, glazen ruit, bijna vier meter in doorsnede en in de zoldering aangebracht.

Er waren slechts drie deuren; een rechts, een links, een in de voet van de toren, tussen de beide trappen. Zij waren lichtgrijs geschilderd, waarschijnlijk teneinde zo weinig mogelijk bij de omgeving af te steeken.

Nergens tapijten of vloerkleden, nergens een loper, geen palmen, geen gemakkelijke stoel, geen bank, niets van dat alles, slechts één enkele buitengewoon grote, ronde tafel op een voet, geakt uit natuursteen.

De bediende stond nu naast de Franse journalist en deze zag dat de man een vrij gedrongen figuur had, een gladgeschoren gelaat, wit haar en doordringende nog glanzende ogen van een ongeveer zestigjarig man, geheel in zwart satijn gekleed, op de witte handschoenen en de zwart zijden kousen na. Dat was, zoals hij later hoorde, de butler Mills.

Hij wees Morel een van de granieten banken aan en zei:

— Wees zo goed hier een ogenblik te wachten. Ik zal eens gaan onderzoeken of mijnheer Dean u kan ontvangen.

Morel ging zitten, zuchtte en wachtte. Hij zag de bediende de trap opgaan en in het binnenste van de geweldige toren verdwijnen, waarvan hij het bovengedeelte zoeven boven het dak had zien uitsteken, bekroond door de koepel van lichtblauw glas. Toen de bediende verdwenen was, liet Morel zijn doordringen-

de grijze ogen snel en onderzoekend door de vestibule dwalen. Hij wilde, naar het scheen, juist opstaan om zich zacht naar de deur te begeven, misschien wel om het fraai koperen beslag van dichtbij te bestuderen, toen hij daarvan terug werd gehouden door een innerlijke stem, die hem scheen te vermanen. Hij had het gevoel, alsof er iemand naar hem keek, ofschoon hij niet begreep, wie dat kon zijn, of waar die spion zich kon bevinden. Maar toen hij naar de toren omhoog keek, bemerkte hij, heel in de hoogte, een zeer kleine, smalle opening, waarachter kunstlicht scheen te branden en waar duidelijk een menselijke gestalte te zien was. Nauwelijks had hij dit gezien, of de opening ging dicht en zijn oog ontwaarde slechts de gladde oppervlakte van het graniet.

— Dat kan de bediende niet geweest zijn, mompelde Morel voor zich heen. Die kon, in die korte tijd, onmogelijk al zó hoog zijn. Nu, men is hier in huis nogal wantrouwend uitgevallen, dat is zeker. En mijnheer Cormick wordt goed bewaakt, dat staat ook vast.

Er verliepen bijna tien minuten en ofschoon Morel niet meer opkeek, had hij het duidelijke gevoel, dat men hem daar boven opnieuw in het oog hield.

Toen keerde de butler terug en zijn voetstappen, ofschoon hij zo zacht mogelijk trachtte te lopen, klonken hol op de granieten treden van de trap en op de vloer van de hall.

— Mijnheer Dean heeft tien minuten voor u, mijnheer Morel, zei Mills, zodra hij weer tegenover de bezoeker stond. Wees zo goed mij te volgen.

Morel moest de trap opgaan, die een halve cirkel beschreef en aan het einde waarvan zich een massieve deur bevond. Morel maakte bij zichzelf de opmerking, dat een gevangene ze niet steviger kon hebben en hij rekende uit, dat hij zich nu moest bevinden in het inwendige van de vierkante, middelste toren.

Hij keek onwillekeurig omhoog, in de mening, dat hij de kolossale koepel boven zijn hoofd zou zien, maar daarin bedroog hij zich; de zoldering was van zware eikenhouten balken gemaakt.

Hij bevond zich thans in een zuiver vierkant vertrek, waar niets anders te zien was dan een liftkooi, zwaar verguld en recht daartegenover het begin van fraai gesneden houten trappen, die naar de hoger gelegen verdiepingen schenen te voeren. Mills was op de liftkooi toegetreden en drukte op een knop in het vergulde hekwerk. Een zacht gerommel liet zich horen, en de lift kwam naar boven en hield stil. Automatisch openden zich de vergulde deuren en de hekken van de lift, een miniatuur kamer, met dik gepolsterde banken en met goud leder behangen wanden. Mills draaide aan de koperen hefboom en de lift rees terwijl de hekdeuren zich weer automatisch sloten. Een paar seconden later hield de lift stil en Morel moest uitstappen. Hij stond nu in een smalle gang, die waarschijnlijk evenwijdig liep met een der muren van de toren en in het midden daarvan bevond zich weer een van die zware deuren, die de verbazing van de journalist hadden gaande gemaakt. De butler klopte op deze deur, op een eigenaardige wijze, die een soort afgesproken teken scheen te zijn. Morel hoorde het verschuiven van een zware grendel en toen werd de deur geopend door een jonge, buitengewoon lange man, die nog langer scheen wegens zijn grote magerte.

Het was John Dean, de vertrouwde particuliere secretaris van de staalkoning. Maar nog vóór deze op de man lette, wijdde Morel zijn aandacht aan het eigenaardige vertrek, waarin hij thans binnentrad. Het was zuiver vierkant en aan drie zijden bevonden zich vensters, ruim drie meter hoog maar nauwelijks tachtig centimeter breed en omgeven door geweldig diepe nissen. De vloer bestond uit stalen platen, zorgvuldig aan elkaar gelast, zonder een enkele bout en glanzend geschuurd. Slechts hier en daar was die vloer bedekt door een kleed, waarvan Morel pas later de hoedanigheid bespeurde.

In een van de wanden, tussen twee van de vensters, bevond zich een half dozijn korte hefbomen met handvatsels van eboniet en Morel vroeg zich af, wat wel het doel van die hefbomen kon zijn.

De muren van het vertrek waren op een zeer eigenaardige wijze versierd. Ook die wanden waren van staal, maar de eentonigheid was hier op buitengewone wijze verbroken, want een kunstenaarshand had er ganse taferelen ingebeitst, allen ontleend aan de staalbewerking.

Dicht bij een der vensters stond een schrijfbureau en dat was al even eigenaardig als de rest, want het was samengevoegd uit zwart gebrande ijzeren platen, op kunstige wijze aaneen geklonken en men zou waarschijnlijk in geheel New York, ja zelfs in de gehele wereld, geen tweede soortgelijk schrijfbureau aantreffen.

Tegen een der wanden waren archiefkasten geplaatst, van pantserplaat vervaardigd. En juist in het midden van het vertrek verrees een soort stalen mast, die in de zoldering verdween, waar omheen zich een ijzeren wenteltrap kronkelde, die aan de bovenzijde was afgesloten door een rond luik, hetwelk op dit oogenblik gesloten was. Alle treden van deze trap waren met rode rubberplaten bekleed.

De heer Dean had de bezoeker een oogenblik zwijgend opgenomen en gaf nu de butler een wenk, waarop deze zich dadelijk terug trok.

De twee mannen waren alleen.

Morel wilde reeds de mond openen om te spreken, toen Dean glimlachend de hand ophief en zei :

— Pardon, een oogenblikje.

Hij had een voorwerp van een kleine tafel nomen, dat onder het bereik van zijn hand had gelegen en er uitzag als een van die langwerpige zaklantaarns, die wel wat op een toverstaf gelijken. Het voorwerp zat aan een electrisch snoer vast, dat in de wand verdween.

Deze eigenaardige koker bestond uit hardgummi, maar aan het einde bevond zich een knop, van gepolijst ijzer vervaardigd. Dean verschoof een knopje en hield toen het voorwerp op een paar centimeters van de borst van Morel verwijderd, die zeer verbaasd toekeek.

— Mag ik weten, mijnheer, wat gij daar doet ? kon hij niet nalaten te vragen.

— Ik doe met u mijnheer, wat ik met elken vreemde bezoeker moet doen, die hier binnentreedt als ik alleen ben, antwoordde Dean glimlachend. Ik kijk of u wapens bij u hebt.

— Ha, ik begrijp. Een magneet?

— Zo is het mijnheer en een magneet, zo krachtig, dat, als gij een mes of een revolver bij u hadt, ik dit reeds nu moest hebben gemerkt, ook al zoudt gij een dikke pels hebben gedragen. Gij ziet hoe uw beurs met onweerstaanbaar geweld naar dit kleine toestelletje wordt gezogen, als het ware door uw goed heen.

Inderdaad, de broekzak van Morel pulde uit en een ogenblik later sprong zijn portemonnaie, alsof zij er met een touwtje werd uitgetrokken uit zijn zak en viel rinkelend met een dof klapje op den grond.

Lachend richtte Dean er het uiteinde van de magneet op en als door magische

kracht sprong het lederen voorwerp wel een meter hoog en bleef aan de magneet zitten.

— Tracht uw eigendom er maar af te halen, nodigde Dean de Fransman uit.

Morel greep zijn portemonnaie, maar hij zou het leder eerder verscheurd hebben, dan ze van de magneet te kunnen losmaken.

Dean verschoof even het knopje en de aantrekkingskracht was verdwenen. De secretaris legde de magneet weg en ging voort :

— Ik zie tot mijn genoegen, mijnheer, dat gij geen wapens bij u draagt, ik moet wel voorzichtig zijn en ik had ze van u in bewaring moeten nemen, zolang gij hier waart en totdat Mills de butler u weer zou hebben weggeleid. Neem nu plaats, wat ik verzoeken mag en deel mij zo kort mogelijk mede wat de reden van uw bezoek is.

Hoofdstuk III

VOORBEREIDENDE MAATREGELEN

Morel had plaats genomen in de stoel, die Dean hem aanwees en begon :

— Ik wil u niet verbergen, mijnheer Dean, dat ik gehoopt had mijnheer Cormick persoonlijk te spreken. Ik begrijp zeer goed, dat gij op de hoogte zijt van al zijn zaken, maar toch, voor de ware journalist is het een hard gelag, korstjes van pasteien te eten in plaats van het verlangde brood.

— Wat zoudt gij mijnheer Cormick willen vragen ?

— Ik had hem een paar vragen willen

stellen betreffende die grote levering van spoorstaven en dwarsliggers aan de Mexicaanse regering. Ik had hem willen vragen wat er waar is van de geruchten, als zou hij op het punt staan, een contract met de Sovjet Regering af te sluiten tot een bedrag van zeven miljoen dollar. En dan had ik hem willen polsen aangaande zijn gewoonten, zijn liefhebberijen. Gij moogt mij zeggen, dat dit alles reeds bekend is, want dan begrijpt gij niet welk een eer een goed journalist erin stelt, alles van eigen

aanschouwing te hebben en alleen zijn eigen indrukken neer te schrijven, uit de eerste hand.

— Ik kan mij dat zeer goed indenken, mijnheer Morel, maar mijnheer Cormick is een zeer eigenaardig man en moeilijk genaakbaar voor vreemden. Hij doet alle grote zaken persoonlijk af, dat is waar, maar ik wil er niet omheen draaien, hij heeft het land aan journalisten.

— Die kwaal is helaas meer verbreid dan men wel denkt, merkte Morel hoofdschuddend op. Maar ik neem het hem niet kwalijk, ik kan mij zeer goed voorstellen, hoe die honderden aanvragen om interviews hem het leven hebben verzuurd. Welnu, mijnheer Dean, als het dan niet anders gaat, dan zal ik genoeg moeten nemen met uw inlichtingen. Zoudt gij mij om te beginnen willen zeggen waar mijnheer Cormick eigenlijk werkt?

— Een ogenblikje, mijnheer Morel, sta mij toe, u te vragen of gij mij uw papieren zoudt willen tonen.

Morel had de hand in zijn binnenzak gestoken en nam nu uit zijn portefeuille enige papieren, stak ze Dean toe, die ze vluchtig doorlas en ze toen weer terug gaf met de woorden:

— Het is in orde, mijnheer. Ik zie uit deze papieren, dat gij inderdaad Edmond Morel zijt, vertegenwoordiger van het bekende Franse blad «De Figaro». Wat nu uw verzoek betreft om mijnheer Cormick te interviewen, ik moet tot mijn spijt herhalen, dat hiervan geen sprake kan zijn, tenzij er zich, zoals men in criminalistische kringen zegt, «een nieuw feit» zou voordoen, een gebeurtenis van belang, laat ons zeggen een revolutie in Mexico, aan welk land wij onze spoorstaven moeten leveren, of iets dergelijks. Gij zult het dus met mij voor lief moeten nemen. Vraag mij wat gij wenst, maar ik moet er de nadruk op leggen dat ik u hoogstens tien minuten kan geven.

— Dan zal ik daarin moeten berusten, zei Morel zuchtend. Wordt mijnheer Cormick steeds zo goed bewaakt?

— Zolang mij heugt. Hij is, zoals ik reeds zoeven zei, een man van grote be-

tekenis, die zich zeer veel vijanden heeft gemaakt. Ook zijn politieke overtuiging heeft hem veel haat berokkend.

— Mag ik weten waar zich de werkkamer van mijnheer Cormick bevindt?

— Het is geen geheim, zijn werkkamer is hier boven, mijnheer, het is het bovenste vertrek van de toren en het is slechts aan zeer weinigen vergund, daar binnen te treden.

— Mijnheer Cormick is immers ongehuwd?

— Ja, hij is vrijgezel.

— Dus, dan vervalt bij zijn dood zijn ontzaglijk fortuin aan de Staat?

— Dat zou slechts het geval zijn, wanneer hij geen erfgenamen had. Die zijn er echter. Zijn broeder heeft twee zoons en die komen natuurlijk het eerst in aanmerking.

— Mijnheer Cormick geeft zeker jaarlijks zeer grote bedragen uit aan instellingen van algemeen nut of van liefdadigheid?

— Niet meer en niet minder dan... de meeste lieden in zijn positie, mijnheer, antwoordde Dean tamelijk kortaf.

Nu stelde de Franse journalist nog een aantal vragen betreffende de gewoonten van de staalkoning en eindigde tenslotte met de vraag:

— Nu nog dit, mijnheer Dean, en gij moet deze onbescheidenheid vergeven aan een man, wiens beroep het nu eenmaal is indiscreet te zijn. Ik heb horen verluiden, dat mijnheer Cormick uitermate trots is op de bescherming van zijn huis tegen inbrekers. Gelooft gij dat hij overdrijft?

— Niet in het minst, mijnheer. Hier komt geen enkel inbreker binnen, dat verzeker ik u. De particuliere brandkast van mijnheer Cormick staat in zijn eigen werkkamer en een eventuele inbreker zou een tiental moeilijkheden moeten overwinnen, alvorens hij dat vertrek kon binnentreden.

— De veronderstelling is dus niet te boud, dat deze kamer van ijzer en staal een onderdeel vormt van dat verdedigingsstelsel? vroeg de journalist glimlachend.

— In zekeren zin wel, mijnheer, antwoordde de secretaris, die een weinig ongeduldig scheen te worden.

— Ja, ja, die verschillende hefbomen daarginds brachten mij op dat denkbeeld, hernam Morel onverstaanbaar. De electriciteit is een wonderbaarlijke uitvinding en de man die er zich goed van te bedienen weet, heeft een grote voor-sprong, zelfs op de meest bekwame inbreker. Gij hebt er zeker niet op tegen, mij de gehele installatie te laten zien?

— Dat zal ik tot mijn spijt inderdaad moeten weigeren, mijnheer Morel, antwoordde Dean koel. Gij begrijpt wel, dat men al ware het slechts uit voorzichtigheid, zulk een geheim niet prijs geeft.

Hij had een blik op zijn horloge geworpen en stond op. Morel begreep, dat het gesprek als geëindigd moest worden beschouwd en maakte zich gereed om te vertrekken. Hij liet zijn aantekenboekje in zijn zak glijden, schroefde de dop op zijn vulpen stak haar weg en greep zijn hoed.

Dean had reeds op een elektrische knop gedrukt, een ogenblik later ging de deur geruisloos open en Mills verscheen op de drempel.

Morel boog voor Dean en zei :

— Ik zeg u dank voor uw vriendelijke inlichtingen, mijnheer Dean en ik hoop, dat ik de gegevens, welke gij mij verstrekt hebt, dezer dagen zal kunnen verwerken in een artikel, hetwelk ik voornemens ben over toestanden in de Amerikaanse industrie te schrijven.

— Ik wens u succes, mijnheer, zei Dean en liet zijn bezoeker uit tot bij de deur. Hij keek hem een ogenblik na, sloot de deur en ging langzaam naar zijn schrijftafel terug.

Maar vóór hij daar nog was, klonk het scherpe geratel van een elektrische wekker. Hij ging haastig naar het bureau en luisterde aan de monding van de spreekbuis, die daar uitkwam en door de zoldering verdween.

Toen sprak hij in het mondstuk :

— Ik kom aanstonds bij u, mijnheer Cormick.

Hij keek in afwachting naar de zoldering en begon de wenteltrap te bestij-

gen, toen daar boven de ronde schijf om de onzichtbare as wentelde en langzaam de opening vrij maakte, waarin de wenteltrap verdween. Even later had Dean de trap beklommen en toen hij boven was, schoof de ronde deksel geruisloos weer op zijn plaats.

Intussen was Morel op de hielen van Mills langs dezelfde weg teruggekeerd en de buttlar liet hem zwijgend uit. De Fransman scheen verlicht adem te halen toen hij de heerlijke lentelucht opsnoof na zijn verblijf in dit reusachtige huis met zijn drukkende pracht, zijn kolossale afmetingen en zijn zonderlinge inrichting.

Hij had vrij spoedig een taxi gevonden en gaf de chauffeur een adres op. Een half uur later stopte de auto aan het begin van een brede weg, de Hillside Avenue, die naar Jamaica leidde. Morel stapte uit, rekende af met de chauffeur en ging te voet verder. Omstreeks een kwartier later had hij een klein, eenvoudig landhuis aan de Grand Central Parkway bereikt, waar men hem blijkbaar verwacht had, want de deur ging open nog vóór hij op de bel kon drukken en in de gang verwelkomde hij Charles Brand met de woorden :

— Niets bijzonders. Maar ik zal je aanstonds wel alles vertellen, laat ik eerst mijn vermomming gaan afleggen.

Morel trad een gelijkvloers gelegen vertrek binnen, bleef daar een kwartier en toen hij het weer verliet, vertoonde hij zich in de gedaante van graaf Palmhurst, van de Engelse edelman, achter wien John Raffles zich verborg.

Hij stak de gang over en trad een eenvoudig gemeubeld, helder verlicht vertrek binnen, waar de zon in brede bundels door het openstaande raam naar binnen scheen.

Brand wierp aanstonds het dagblad weg, dat hij zat te lezen, keek Raffles vol verwachting aan en vroeg toen :

— Je optreden als Morel heeft dus niet het gewenste resultaat opgeleverd?

— Neen, Charles, ik erken het volmondig. Ik had er meer van verwacht, maar ik had moeten bedenken, dat die man als het ware met koninklijke waardigheid bekleed is en dat het niet zo ge-

makkelijk is hem te naderen.

— Je hebt hem dus niet zelf gesproken?

— Neen, ik heb genoeg moeten nemen met zijn secretaris.

— Wat is dat voor iemand?

— Een heel merkwaardig man, naar ik meen, maar die ik toch niet gaarne onder mijn vrienden zou rangschikken. Zijn ogen bevallen mij niet al te goed en de vorm van zijn voorhoofd is bepaald ongunstig. Hij heeft mij echter geduldig te woord gestaan en ik weet nu hoe laat Cormick pleegt op te staan, dat hij veel van macaroni houdt, dat hij iedere ochtend een bad in koud water neemt, dat hij ongehuwd is en meer dergelijke zaken, die mij eigenlijk volkomen onverschillig laten.

— Maar de hoofdzaak: de verdedigingswerken van de vesting?

— Die heb ik uit de aard van de zaak slechts zeer vluchtig kunnen onderzoeken. Maar ze zijn formidabel, daar kunnen wij gerust op rekenen. Cormick werkt op grote schaal met electriciteit. Zijn secretaris zit in een kamer, bijna geheel uit ijzer en staal bestaande, tot de vloer en het ameublement toe en ik vermoed, dat men die gehele kamer onder stroom zal kunnen zetten en dat iedereen, die maar even in aanraking komt met een van die voorwerpen op slag gedood wordt door een elektrische stroom met een spanning van een paar duizend volt.

— Sakkerloot, riep Brand verschrikt uit, dat klink niet bepaald geruststellend.

— De bescherming van een huis door middel van electriciteit heeft haar zwakke zijden ook, mijn waarde. Want in dergelijke gevallen moet degene die haar toepast nog altijd gebruik maken van een geleidingskabel en daarin schuilt voor hem het gevaar. Want men behoeft slechts die draad door te knippen en het hele prachtige systeem valt als een kaartenhuis in elkaar. Natuurlijk is dat snoer zorgvuldig verborgen en de grote moeilijkheid ligt hierin, het desniettemin te ontdekken.

— En is dat alles?

— O neen! Er zijn ook nog geweldige grendels aan de voordeur, meer dan een duim dik, er is een cilinderslot, er is nog een ketting, er is een bascule onder de mat, die des nachts contact maakt, als zij door het gewicht van een inbreker wordt neergedrukt en dan waarschijnlijk een alarmschel in beweging brengt, er zijn zware ijzeren rolluiken voor de ramen, kortom, de gebruikelijke, omslachtige bewapening, die ik niettemin, zoals je je misschien wel zult herinneren, herhaalde malen heb weten te doorboren. Het is slechts zaak om ze te kennen en te weten hoe zij werken.

— Met dat al kan ik niet inzien, op welke wijze je thans zult slagen, om je plan ten uitvoer te brengen. Want ik behoeft je natuurlijk niet te vragen of Dean geweigerd heeft, je op jouw verzoek die elektrische installatie te tonen?

— Natuurlijk weigerde hij en ik had ook verstandiger en voorzichtiger moeten zijn. De man leek mij toch al een weinig wantrouwend. Enfin, de ochtend is toch niet geheel en al verloren, want ik weet nu althans waarop het verdedigingsstelsel gebaseerd is. Ieder huis, hoe goed ook uitgerust om heren inbrekers te bestrijden, heeft een zwakke plek, soms meerdere en het is een grondwaarheid, dat zij toenemen met de grootte van het huis. Er zijn maar twee deuren, dat is waar, een voor Cormick, zijn secretaris en zijn ander kantoorpersoneel, waarvan ik trouwens nog niemand gezien heb en een voor de huisbedienden. Beide zijn even sterk en ze worden goed verdedigd. De laagste ramen bevinden zich op de eerste verdieping, ongeveer zes meter van de straat verwijderd en de toren is honderd twintig meter hoog. En toch moet men dat huis binnen kunnen komen.

— Er is geen kelder?

— Er is zelfs een zeer uitgestrekte kelder. En omdat die verlicht moet worden, zijn er ter hoogte van de straat hier en daar een paar lage ramen in de muur aangebracht, waardoor een niet al te zwaarlijvig man zal kunnen heenkruipen, maar die dan ook beschermd worden door kruiselings aangebrachte bijna armdikke tralies. Ja zeker, mijn-

heer Cormick gaat niet over een nacht ijs, dat zal men hem onmogelijk kunnen verwijten. Maar ik geef het niet op. De grootste moeilijkheid zal waarschijnlijk zijn binnen te dringen, maar zijn we er eenmaal, dan kan het niet zo moeilijk zijn, tot boven in de toren te komen; als wij maar eerst de bron van elektrische energie hebben ontdekt en die hebben kunnen afsnijden.

— Maar er zullen nachtwakers om het huis patrouilleren, Edward. Je zult die duimdikke stalen grendels nooit van buitenaf kunnen doorzagen, evenmin als de ramen op de eerste verdieping onmogelijk kunnen bereiken; ik zie dus niet in, hoe je binnenshuis zult kunnen komen.

— O, als men bij het aanleggen van een mijngang op een hard stuk graniet

stuit, dan tracht men daar niet doorheen te boren; men graaft er eenvoudig een gang onder door, zei Raffles kalm.

— Er onder door? herhaalde Brand verbaasd. Maar dat zal in dit geval totaal onmogelijk zijn.

— Het zal integendeel zeer gemakkelijk zijn, hernam Raffles glimlachend. Want toen ik het huis verliet, heb ik opgemerkt, dat zich achter in het park een soort tuinhuisje bevindt, dat, zó vroeg in het jaar, natuurlijk niet in gebruik is, en dat zich op hoogstens vijf meter afstand van de achtergevel van het heel reusachtige huis bevindt. Welnu waarde Charly, dat huisje zal ons hoofdkwartier worden. Wij zullen daar binnen dringen, wat heel gemakkelijk zal gaan en daar zetten wij onze netten uit, daar beginnen wij de aanval.

Hoofdstuk IV

DE MAN IN DE KOEPSEL

Er waren omstreeks vier dagen verlopen sedert het gesprek van de gewaande Morel met Dean, de secretaris, had plaats gehad.

Het was bijna een uur in de nacht, toen drie eenvoudig geklede mannen het huis van Cormick aan de achterzijde naderden, dat wil zeggen van de kant van de reusachtige fabrieksterreinen, waarvan het huis door het park en de daar achter lopende brede weg gescheiden was.

Op het fabrieksterrein zelfs gloeiden hier en daar een paar elektrische ballen, aan hoge lichtmasten opgehangen,

maar in de schaduw van de hoge muur, die het terrein afsloot, was het tamelijk donker.

De tuin zelf was omgeven door een vrij hoge muur, waarop bovendien een koperen hek geplaatst was, teneinde het overklommen te verhinderen.

De drie mannen liepen nu snel voorbij een straatlantaarn, die even hun gelaat bescheen. Het waren Raffles, Brand en James Henderson, de herculisch gebouwde chauffeur. Zij liepen zeer zacht op de gummirubber zolen van de overschoenen, welke zij zoeven hadden aangetrok-

ken. Nu stonden zij stil aan de voet van de muur, die het park afsloot.

Raffles boog zich naar Brand, over en zelf op fluisterende toon :

— Het is mogelijk, dat hier de moeilijkheden al reeds beginnen, want wij moeten er rekening mee houden, dat er misschien stroom staat op het dek boven op de muur. Wij zullen er ons trouwens dadelijk van overtuigen.

Raffles had een kleine tas geopend en nam daaruit enige voorwerpen, waaronder een rol geïsoleerd koperdraad, zoals men voor schelleidingen gebruikt.

Hij schraapte een klein gedeelte van de draad bloot, zodat het koper te zien kwam, knipte er een stuk af, van bijna drie meter lengte, bevestigde het uiteinde aan een zak-voltmeter, herhaalde deze bewerking met een tweede draad voor de tweede pool en wenkte Henderson, die dadelijk begreep wat hij moest doen en zich schoor zette tegen de muur.

Raffles wapende zich met dikke rubber handschoenen, gaf Brand de voltmeter in de hand en klom op de rug van Henderson. Hij plaatste de uiteinden van de twee draden op enige lassen van elkaar tegen het koperen hek en dadelijk draaide de wijzer van de voltmeter rond, tot hij op tweehonderd twintig stilstond. Het hek was dus geladen met het gebruikelijke voltage, die in veel gevallen sterk genoeg is om iemand te doden, of althans bewusteloos te maken. De gehele proefneming had geen vijf minuten geduurd. Raffles liet zich weer op de grond zakken en dacht even na. Hij keek naar boven en bemerkte een telefoondraad, die op nauwelijks enige meters langs het koperen hek liep.

En opnieuw ging hij aan het werk. Hij zocht een tweede geleidingsdraad, ditmaal wat dikker, klom nog eens op de schouders van Henderson, maakte de draad eerst aan het hek vast, om vervolgens weer naar de grond af te dalen en klom toen, het uiteinde van de draad in een van zijn knoopsgaten gehaakt, in de telefoonpaal. Boven gekomen, maakte hij de draad los en liet hem met het haakvormige uiteinde op de telefoondraad vallen.

Een ogenblik later stond hij weer naast zijn makkers en nu kon men zonder enig gevaar overklimmen, want het hek was thans stroomloos geworden.

Henderson diende voor de derde keer als steun en eerst klommen Raffles en Brand op zijn schouders, waarop zij de reus, niet zonder moeite, zóver optrokken, tot hij de rand van de muur kon grijpen en er boven op klimmen.

Een ogenblik later lieten zij zich in de zachte aarde van een bloemperk vallen, aan de andere kant van de muur. Op dat ogenblik liet zich een geluid horen als van een rammelende ketting.

— Dat is de waakhond, fluisterde Raffles. Wacht maar even, ik heb wel een middel om die vriend tot zwijgen te brengen.

Hij had zijn hand in zijn zak gestoken en nam er een klein windpistool uit, hetwelk reeds geladen was met een eigenaardig projectiel, een scherp, stalen pennetje, aan het uiteinde voorzien van een pluimpje paardehaar, waardoor het beter zijn richting hield. Maar in dit geval was het pennetje gedoopt in een stof, die, in het bloed gebracht, een onmiddellijke verstijving, een diepe bewusteloosheid liet optreden. Met dit wapen voorzien, liep Raffles onbeschroomd naar het hok, waar hij wist dat de monsterachtig grote bloedhond aan zijn ketting lag.

Reeds schoof het monster grommend te voorschijn en het volgende ogenblik zou hij in een woedend geblaf zijn losgebarsten, als het projectie uit het windpistool niet sneller was geweest.

Raffles mikte tussen de gloeiende ogen van het dier, de hond liet een zacht klagend geluid horen, waggelde even als dronken heen en weer op zijn poten en viel toen eensklaps op zijn rechterzijde. Er liep een krampachtige rilling door het grote lijf en toen strekte het dier de poten uit en lag stil.

Vlug richtten de drie mannen hun schreden naar het tuinhuis, dat niets anders bleek te zijn dan een kleine schuur, bestemd om er tuingereedschap, bloempotten, een paar korte ladders en andere voorwerpen te bewaren.

Henderson begon zijn vracht af te la-

den en het was een vracht, die voor twee mannen ruimschoots voldoende zou zijn geweest. Onder de voorwerpen, welke hij onder zijn wijden jas verborgen had gehouden, was een draagbare electromotor, bevestigd op een eikenhouten plank. Dit voorwerp werd midden in de schuur neergezet en nu was het zaak alereerst naar een bron van elektrische kracht te zoeken. Het duurde niet lang of Brand had dicht bij de muur van het huis een stroomkabel ontdekt.

Henderson, die een voortreffelijk electricien was, had al spoedig die kabel in verbinding gebracht met de electromotor, die het volgende ogenblik lustig begon te snorren. Het geluid werd gedempt, door een paardendecken over de motor uit te spreiden terwijl de deur van de loods zo dicht mogelijk werd gesloten.

Geheel dicht mocht zij echter niet zijn, want zij moest doorgang verlenen aan een Cardan-as, die aan haar uiteinde een eigenaardig voorwerp droeg, dat er uitzag als een zeer scherp getande, ronde zaag. Dit zaagblad, dat gemakkelijk tegen een andere kon worden verwisseld, maakte drie duizend omwentelingen in de minuut en sneed met het grootste gemak door de dikste stalen staven. De installatie van het een en ander had ternauwernood en half uur geduurd.

De drie mannen traden nu weer in de donkere tuin en het moeilijkste werk nam een aanvang. Aan de voet van de muur moest eerst een vrij diep gat worden gegraven, juist onder een der keldergaten, totdat het fundament van het huis werd blootgelegd.

De drie mannen maakten daarbij gebruik van de schoppen, die zij in het tuinhuis hadden gevonden, en gingen snel en zwijgend aan het werk, zonder elkaar te hinderen. En alweer kwam de geweldige lichaamskracht van Henderson Raffles te hulp, want hij groef niet alleen snel, hij groef ook veel. Het gat werd vlug dieper en eindelijk gaf Raffles een teken van op te houden. De muur lag nu bloot, vlak onder het keldergat. De spaden werden terzijde gezet en het boorwerktuig moest nu zijn arbeid verrichten.

Raffles ging in het gat staan, dat meer dan een meter diep was en richtte de stalen zaag op de stenen, terwijl Brand gereed stond, de zaag met een grote oliespuit voortdurend gesmeerd te houden. De motor begon weer heel zacht te grommen, de zaag deed haar werk en beet zich met buitengewone snelheid een weg door de harde stenen van het fundament.

In minder dan een kwartier had Raffles een vierkant gat, in de muur gezaagd, ongeveer vijf decimeter in het vierkant, zodat zelfs de reusachtige Henderson er door zou kunnen.

In het midden van het uitgezaagde blok werd een gat gemaakt, groot genoeg om er de arm door te steken en aan Henderson viel de taak te beurt het vierkante blok steen, dat minstens tachtig kilo woog, (de muur was ruim een voet dik) uit de voegen naar zich toe te trekken.

Het was slechts een kinderspelletje voor de reus en als het nodig was geweest, zou hij het blok een half uur lang met gestrekte arm boven het hoofd hebben gehouden.

De weg was vrij.

Na weer uit de bergloods te hebben gehaald wat zij nodig hadden, klommen de drie mannen achter elkaar door de opening en stonden nu in een der grote kelders van het huis. Het was er stikdonker en Raffles was wel genoodzaakt zijn elektrische zaklantaarn te doen ontgloeien, bij het schijnsel waarvan hij een aantal kleine en grote vaten op eikenhouten stellages ontwaarde. Hij bevond zich in de welvoorzene wijnkelder van de staalkoning.

Tegenover het keldergat bevond zich de zware deur, boven aan een betonnen trapje van vier treden. Van een electricisch inductie-apparaat was volstrekt niets te zien, maar wel de dunne loodkabel, die langs de zoldering liep en moest uitlopen op het ijzeren traliewerk. Raffles liep snel naar de deur en onderzocht het slot, na vruchteloos te hebben gepoogd de kruk om te draaien.

Het was een dikke eiken deur en het slot was ook goed, maar het was niet zeer ingewikkeld, zodat het voor een

man als Raffles, geen moeilijkheden kon opleveren. Binnen vijf minuten had hij het geopend met behulp van een zijner lopers.

Een ogenblik bleef hij luisterend staan, waarna hij zijn beide metgezellen wenkte, die zich dadelijk bij hem voegden. Zij bestegen de kleine trap en stonden nu in een overwelfde gang, flauwtjes verlicht door een electrisch gloeilampje en die zeker midden door het huis liep, want aan weerszijden bevonden zich nog enkele deuren, die waarschijnlijk toegang gaven tot andere kelderruimten, die geen vensteropening hadden en dus kunstmatig verlicht moesten worden. Bij de derde deur moest de looper van Raffles weer zijn diensten bewijzen en toen hij deze geopend had, bevond hij zich in een kelder, waar een aantal electrische agregaten stonden, waarvan de aard niet twijfelachtig kon zijn.

Er stonden daar dynamo's, transformatoren, grote omschakelaars en aan de wand was een marmeren schakelbord bevestigd. Raffles trad de kelder binnen en bekeek aandachtig de verschillende toestellen.

Een ogenblik dacht hij er aan, eenvoudig kortsluiting te verwekken door de hoofdleiding bloot te leggen, maar de gedachte dat dan in het huis al de lampen zouden uitgaan, waardoor misschien Cormick of zijn bedienden gewekt zouden worden, weerhield hem daarvan.

Pas toen Henderson er hem attent op maakte, dat de lichten in huis waarschijnlijk gevoed werden door het gewone gemeentenet, ging Raffles er toe over door een eenvoudige handgreep alle machines buiten werking te stellen.

Een stukje koperdraad, niet langer dan een paar decimeter, had bewerkt dat de lift voorlopig niet kon dalen of stijgen, dat geen enkel voorwerp in het huis, zelfs niet in de metalen kamer van Déan, onder stroom zou kunnen worden gezet.

Nadat de drie mannen op dit punt volkomen gerustgesteld waren, verlieten zij de kelder, sloten de deur achter zich en liepen door de gang terug tot zij de

betonnen trap hadden bereikt, ongeveer vijf treden hoog, die leidde naar een dwarsgang, naar de voorzijde van het huis lopend. Zij volgden deze gang, die zich verbrede tot een soort vestibule, waarop twee deuren uitkwamen. Een er van was niet gesloten en bleek toegang te geven tot een zeer groot, met verijnde weelde gemeubeld vertrek. Het grote vertrek had nog slechts een andere deur en toen Raffles deze met de grootste voorzichtigheid opende, zag hij de hem reeds bekende reusachtige hall, verlicht door een kolossale lamp van doorzichtig albast, die een zacht schijnsel uitstraalde.

Nu nog meer dan overdag maakte de hall met haar granieten wanden, een geheimzinnige doodse indruk. Aan de voet van de beide trappen schenen de vier stenen beelden dreigend de wacht te houden.

Weer luisterde Raffles geruime tijd en toen pas wenkte hij Brand en Henderson, om hem te volgen. Zonder enig gerucht te maken bestegen de drie mannen een van de beide granieten trappen en nu stond Raffles voor dezelfde deur, welke hij een paar dagen geleden in de gedaante van Edmond Morel was doorgegaan.

De deur was op slot en een dunne electrische draad, die langs de scharnieren liep, schonk Raffles de overtuiging, dat hij er goed aan gedaan had, de electrische toestellen buiten werking te stellen, want het zou misschien de dood en zeker een bewusteloosheid betekend hebben, deze overdadig met brons beslagen deur aan te raken.

Het slot was vrij ingewikkeld en Raffles had bijna een kwartier nodig, alvorens hij het had kunnen openen, na vruchteloos een viertal van zijn lopers te hebben beproefd.

De electrische zaklantaarn moest nu weer worden ontstoken, want het was hier volkomen duister.

Daar er niet aan te denken viel, de lift te gebruiken, ging Raffles naar de trap, aan het andere einde dezer eigenaardige kamer en gaf het voorbeeld onhoorbaar deze te bestijgen. De anderen volgden hem.

Hoger en hoger klommen zij in de toren op, totdat Raffles stil stond voor de deur van de metalen kamer. Hij legde zijn hand op de kruk en draaide deze om : de deur bleek niet gesloten te zijn.

Uit voorzorg had hij zijn zaklantaarn gedoofd, daar het niet onmogelijk was, dat Dean nog laat werkte. In de andere hand had hij zijn revolver genomen, maar hij stak het wapen weer weg, want het vertrek was volkomen duister en verlaten.

Neen, volkomen duister was het toch niet, want door de ramen aan de Westzijde van de toren drongen de stralen van de maan in smalle bundels het vertrek binnen, hetwelk een geheimzinnige schemer verwekte.

Het witte maanlicht weerkaatste in het gepolijste staal van de vloer en op de stalen wanden, met hun eigenaardige afbeeldingen, in het ijzer van het schrijfbureau en op het ijzer van de wenteltrap, die naar boven kronkelde, om zich in de zoldering te verliezen.

Raffles trok de gordijnen voor de smalle ramen dicht en liet zijn lantaarn op volle kracht ontgloeien.

Brand en Henderson keken in de grootste verbazing om zich heen, want zulk een eigenaardig vertrek hadden zij nog nooit gezien. Henderson werd vooraf aangetrokken tot het half dozijn koperen hefbomen, met hun handvatsels van eboniet, die uit een der wanden staken en boven elk waarvan een cijfer was geschilderd.

Maar reeds had Raffles de voet op de onderste trede van de wenteltrap gezet, die hij nu begon te bestijgen. Al spoedig kon hij niet verder, want de ronde schijf sloot de opening, daar omhoog, als het ware hermetisch af. Nergens was een knop of een hefboom te zien, om die schijf te doen draaien. Het was duidelijk, dat alleen Cormick zelf die schijf daarboven om haar as kon laten wentelen en dat zij alleen in de bovenste kamer in beweging kon worden gebracht.

Maar toen bedacht Raffles dat de opening toch weer gesloten moest worden als Cormick zijn kamer verliet, waar een brandkast stond met zulk een rijke inhoud, zodat er dus hier beneden

wel ergens een geheime inrichting moest zijn, waardoor men de opening ook hier kon sluiten en openen. Hij tastte langs de leuning van de trap en langs de middelste zuil, maar toen hij daar volstrekt niets vond, kwam hij weer naar beneden en zei op zachte toon tot zijn beide metgezellen :

— Wij moeten het vertrek zorgvuldig onderzoeken, er is niets aan te doen.

— Maar zou M. Cormick dan zijn kamer alleen kunnen binnentreden en verlaten langs deze trap? vroeg Brand.

— Ongetwijfeld. De lift gaat niet hoger dan deze verdieping.

En nu begonnen de mannen met de grootste ijver het gehele vertrek te onderzoeken. Raffles hield zich met het schrijfbureau bezig, tastte onder de rand, trok de deuren open en haalde de bovenste lade geheel uit de tafel. Toen hij zijn rechterarm in de opening stak, ontmoetten zijn vingers heel achteraan een ring. Hij trok eraan en bijna op hetzelfde ogenblik klonk boven hun hoofd een zeer zacht geruis. De schijf begon langzaam van de opening weg te draaien. Maar, terwijl dit geschiedde, flipte ter zelfder tijd een lichtschijnsel in het vertrek door, dat niet afkomstig was van de lantaarn van Raffles.

Het kwam van boven. Het kwam uit de steeds groter wordende opening. In het vertrek van Mr. Cormick brandde dus licht. Een ogenblik stonden de drie mannen doodstil, vast overtuigd, dat er het volgende ogenblik schreden zouden klinken, kreten, die de bedienden zouden waarschuwen. Maar alles bleef stil ; niets werd gehoord dan het zachte geruis, veroorzaakt door het wegdraaien van de stalen plaat, die de trapopening bedekte.

Raffles had zijn lantaarn gedoofd. Door de cirkelronde opening viel nu een tamelijk helder, groenachtig schijnsel in het vertrek hier beneden, een brede bundel dicht, die zich langzamerhand verbreedde en in het midden van de vloer een grote cirkel tekende. En in dat licht stonden de drie mannen onbeweeglijk als beelden en luisterden, de vinger aan de trekker van hun revolver.

De hersens van Raffles werkten snel.

Hij vroeg zich af wat dit betekende. Was het de gewoonte van Mr. Cormick, in zijn kamer steeds het licht te laten branden? Werkte hij nog? Maar, als dat het geval was, had hij dan niets bemerkt van het wegdraaien van de schijf? Was hij alleen, of was zijn secretaris nog bij hem?

Raffles wilde zich zekerheid verschaffen. Met krampachtige schreden beklom hij de wenteltrap, zo zacht dat zelfs Brand en Henderson zijn schreden niet hoorden. Toen hij bijna boven was gekomen, richtte hij zich langzaam op, totdat hij over de rand van de opening kon zien. Wel vijf minuten bleef hij in die houding volharden, in de grootste verbazing voor zich uitstarend, naar hetzelfde punt.

Hij zag een volkomen cirkelrond vertrek, overwelfd door een reusachtige glazen koepel, met een doorsnede van minstens veertig meter. Het onderste gedeelte van de wanden, tot waar de plint begon, was beschoten met smalle planken van satijnhout, beurtelings van zacht paarse en citroengele kleur.

De weinige meubelen, die er stonden, waren van dezelfde houtsoort en dezelfde kleur. Het was zeer bizar; Mr. Cormick scheen een man van een bijzondere smaak te zijn.

De ronde opening in de vloer vormde het middelpunt van het vertrek en om die opening heen waren concentrische eirkels getrokken, afwisselend in kleur, paars en geel, in banen van omstreeks een decimeter breedte.

Op ongeveer twintig meter afstand van de opening, dus dicht bij de wand, stond een schrijfbureau van eigenaardige vorm; het had eveneens de gedaante van een cirkel en het bestond uit dezelfde houtsoort, waaruit vloer en wanden vervaardigd waren.

Het bureau was zeer groot en was bedekt met een massa papieren, terwijl op een der punten een grote, geopende kist sigaren stond. Naast het bureau stond een tafeltje, uit brons gedreven

en op het blad zag Raffles een fles van een of andere wijnsoort en een syphon spuitwater, benevens een glas staan, dat voor de helft geledigd was.

Maar deze bijzonderheden drongen pas later tot hem door.

Het allereerst werd zijn aandacht getrokken tot de man, die achter het schrijfbureau zat en hem strak aankeek. Raffles had te veel portretten van de staalkoning gezien, om niet aanstonds te weten, dat die man John Cormick was.

Het was hier boven zó volkomen stil, zó volstrekt klankloos, dat Raffles niets anders hoorde dan zijn eigen zachte ademhaling.

En hij bleef kijken naar Cormick, wiens grote, sterke handen op de vloerlegger lagen. De rechterhand hield de vulpen vast, de linker een geweldig grote sigaar. Maar nadat hij vijf minuten gestaard had, aarzelde Raffles niet langer. Met één enkele sprong was hij in het vertrek, de revolver op het hoofd van Cormick gericht.

— Verroer u niet, mijnheer, ik versta geen grapjes, zei hij met zachte, heldere stem. Het spijt mij, dat ik u hier moet komen lastig vallen, midden in uw drukke werkzaamheden, maar eerlijk gezegd had ik gedacht, dat gij reeds zoudt slapen, men schijnt mij verkeerd te hebben ingelicht.

Hij was onder het spreken snel naderbij gekomen en wachtte op een antwoord. Maar Cormick bleef zwijgen, volkomen onverschillig voor deze toespraak, naar het scheen. Raffles deed nog een paar schreden en uitte eensklaps een onderdrukte kreet. Hij trad snel op Cormick toe en wuifde met zijn linkerhand vlak voor diens ogen heen en weer. De grijsgroene ogen met hun zonderling flikkerende blik knipperden zelfs niet, maar bleven strak op Raffles gericht. Raffles raakte even de hand van Cormick aan, die hand was koud en stijf. De staalkoning was dood.

Hoofdstuk V

DE VOLGENDE DĀG

Een ogenblik bleef Raffles onbeweeglijk kijken naar dat brede gelaat, dat in de dood scheen te grijnzen, want de grote, blinkende, witte tanden glansden vochtig tussen de half geopende lippen. Toen wendde hij zich om en wenkte Brand en Henderson, die niet goed begrepen wat er aan de hand was en nieuwsgierig over de rand van de opening gluurden, om naderbij te komen.

Brand, die het eerst bij Raffles was, slaakte een zachte kreet, toen hij Cormick gewaar werd en zei toen op zachte toon :

— Wat scheelt hem ? Een beroerte ?

— Neen, Charles, de man is dood, antwoordde Raffles zacht.

— Wacht ? Mijn God, van middag heeft hij de beurs nog bezocht, van avond dineerde hij in zijn club, zei Brand op gedempte, ontstelde toon.

— Hij is niet meer dan drie uur dood, Charles en waarschijnlijk pas twee, hernam Raffles bedaard, na nogmaals de kille hand van de dode tussen zijn warme vingers te hebben genomen en de spieren te hebben betast. En ik geloof niet dat het een beroerte is, ofschoon de uitdrukking van zijn gelaat daar wel een weinig op lijkt.

Hij had zich voorover gebogen en beschouwde het gelaat van de dode wat nauwkeuriger. Toen bukte hij zich plotseling nog wat dieper en rook even aan de half geopende lippen. Zijn gelaat kreeg een uitdrukking van verbazing en

ontsteltenis. Hij liet zijn ogen langzaam door het vertrek dwalen en vestigde ze toen op het half geledigde glas, waarin zich een lichtrode vloeistof bevond. Hij nam het op, rook eraan, doopte er de vinger in en bracht die zeer voorzichtig even aan de punt van zijn tong. Hij spuwde dadelijk op de grond, mompelde zacht iets voor zich heen en wendde zich toen tot Brand met de opmerking op gedempte toon geuit :

— Cormick is vergiftigd. Het lijdt niet de minste twijfel.

Hij nam de wijnfles op, die nog bijna tot aan de hals gevuld was en toen hij verder zocht, vond hij de kurk, die nog aan de kurkentrekker vast zat.

— Dat is vreemd, mompelde hij. Die wijnfles is hier slechts weinige uren geleden opengetrokken. Zou de wijn dan in de fles vergiftigd zijn geweest ?

Hij rook aan de opengetrokken fles, schudde het hoofd en vervolgde :

— Het wordt er niet duidelijker op. Ik zou zeggen, dat de wijn volkomen onschadelijk is. Hij liet een druppel op de top van zijn pink vallen, likte er even aan en ging toen voort :

— Ik herhaal volkomen onschadelijk. De smaak van het goedje in het glas is anders.

— Maar hoe komt het dan dat Cormick die niet zelf gemerkt heeft ? vroeg Brand verbaasd en verschrikt door deze plotselinge dood.

— Maar dan, dan moet Cormick zelf het vergif in het glas hebben gedaan, hernam Brand.

— Dat klinkt al heel onwaarschijnlijk. Cormick had niet de minste reden om een einde aan zijn leven te maken. Hij was rijk, volkomen gezond, nog lang niet oud, kortom het type van de man, die aan het leven gehecht is. Daarenboven, als Cormick zich zelf had willen vergiftigen, dan koos hij wel een zeer merkwaardige wijze, om die wanhoopsdaad te plegen. Waarom klom hij dan eerst naar deze kamer? Waarom schreef hij een brief, die hij maar half voltooid heeft?

— Als hij het niet zelf gedaan heeft dan moet er wat in zijn glas zijn gegoten.

— Natuurlijk in zijn glas, of...

Hij voltooide de zin niet, maar trad weer op het kleine tafeltje toe, tilde de syphoon spuitwater op en haalde ten derde male, zijn neus krachtig op, thans aan de kraan van de syphon.

En toen beëindigde hij zijn zin :

— Of in de tuit van de syphon. En ik geloof dat mijn laatste opvatting de juiste is. De moordenaar is een buitengewoon slim heerschap, dat staat vast. Hij heeft de binnenzijde van de tuit bestreken met vergift en het langs stromende water, dat met kracht uit de syphon spoot, nam het vergift natuurlijk met zich mede. Het is geniaal en het is duivels. Tegen dit vergift baat geen hulp. Ja, een kwartier nadat hij het had gedronken, zou men hem misschien nog hebben kunnen redden, maar hij is reeds lang dood, de lijkverstijving begint reeds in te treden. Laten wij gaan, vrienden, wij hebben hier niets meer te doen.

— Maar moeten wij dan geen onderzoek doen naar de moordenaar, mylord? vroeg Henderson op fluisterende toon, die al die tijd met afschuw naar de dode had gekeken.

— Ik vrees dat dat verloren moeite zou zijn, James, antwoordde Raffles. De moordenaar is waarschijnlijk niet eens hier in huis. Er heeft geen worsteling plaats gehad, hij behoefde slechts

te zorgen, dat de spuitwaterfles op haar gewone plaats stond, ditmaal voorzien van het vergift en voor het overige kon hij rustig de loop der gebeurtenissen afwachten; het noodlot zou zich wel aan zijn slachtoffer voltrekken.

En de terugtocht nam een aanvang. Zij daalden weer af door het gat, langs de trap en bereikten de metalen kamer. Zij lieten de opening onbedekt en daalden alle trappen af, tot zij tenslotte weer in de hall stonden. Nu, meer dan ooit, maakte deze reusachtige hall een sombere, geheimzinnige indruk. Zij gingen voor de tweede keer door het weelderige zijvertrek, bereikten de dwarsgang, kwamen in de gang, die langs de kelders liep en traden de kelderruimte binnen, waar zich het gat in de muur bevond. Zij kropen er één voor één door, verzamelden in het tuinhuis hun toestellen en instrumenten en klauterden over de muur, na eerst geruime tijd te hebben stilgestaan, luisterend naar ieder verdacht geluid.

Heel in de verte, nauwelijks hoorbaar, klonk op het fabrieksterrein de regelmatigige trage stap van een der nachtwakers. Toen het geluid was weggestorven, klommen zij snel over de muur en enige ogenblikken later waren zij in veiligheid.

Zij gingen volgens hun gewoonte dadelijk uiteen en bereikten afzonderlijk het huis aan de Grand Central Parkway, hetwelk Raffles enige weken geleden voor een kwartaal gehuurd had, gemeubeld en wel.

De ochtendbladen bevatten natuurlijk nog geen enkel bericht omtrent de moord op John Cormick.

Maar niet zodra was de moord ontdekt, of verschillende bladen kwamen met extra edities uit, want de plotselinge dood van de staalkoning was van weinig minder belang dan die van de President der Verenigde Staten zou zijn geweest.

Het spreekt vanzelf dat Brand er aanstonds voor zorgde, enige van die bladen in handen te krijgen. En wat de beide vrienden wel hadden moeten verwachten, was natuurlijk ook ge-

schied, de politie beschouwde de inbrekers, die zulke duidelijke sporen van hun werk hadden achtergelaten, tevens als de moordenaars van Cormick.

Toen Raffles dit las, haalde hij medelijdend de schouders op en bromde half voor zich heen :

— Gebrek aan logisch nadenken is nog altijd een der ergste fouten van de politie over de gehele wereld. Stel je voor : inbrekers die van vergift gebruik maken. Het is, voor zover ik weet, nog nooit voorgekomen en het is niet onmogelijk, dat juist daarom de politie van New York er zich met zoveel ijver op werpt, het is weer eens iets anders. Maar laten wij eens aannemen, dat de inbrekers, die zich zoveel moeite hebben getroost om binnenshuis te komen, Cormick hebben gedood. Zouden zij daarna weer kalmpjes zijn heengegaan, zonder de brandkast aan te raken.

— Ik lees hier ergens, Edward, dat zij misschien in hun werk gestoord zijn.

— Door wie of door wat? Inbrekers, die een moord plegen om hun doel te bereiken, laten zich niet zo spoedig storen. De politie heeft in de weke grond van het park drie verschillende voetsporen gevonden en daarvoor was niet bijzonder veel schrandereheid nodig, want zelfs een kind zou de enorme, diepe indrukken van Henderson's voet kunnen onderscheiden van jouw damesvoetje. Mijn indruk staat daar tussen in : het was geen heel sterk stukje. Maar goed, de politie weet nu, dat er minstens drie mannen zijn geweest. Die hadden van de elektrische stroom niets te vrezen. En zij zouden zijn gevlucht, zodra zij het minste gerucht hoorden? En dat zonder ook maar één vinger naar de brandkast te hebben uitgestoken? Gelove wie het geloven wil.

— Ik heb hier een stukje, waarin wordt gezegd, dat de inbrekers hun pogingen dadelijk hebben moeten opgeven, daar de brandkast onaantastbaar bleek.

— Alweer een praatje. Geen brandkast lijkt de inbreker zo onaantastbaar of hij geeft althans een begin van uitvoering aan zijn pogingen om haar te openen. Nu, wij mogen in ieder geval

heel blij zijn, dat men ons niet heeft gesnapt, want de schrandere politie van New York zou ons eenvoudig als de moordenaars beschouwd hebben. Intussen is dit alles heel voordelig voor de werkelijke dader, die er nu van overtuigd kan zijn, dat hij voorlopig volkomen veilig is : de politiemannen snuffelen langs het verkeerde spoor.

— Dat is zeker waar, riposteerde Brand, maar daar staat tegenover, dat hij voor zichzelf drommels goed weet, dat de indringers Cormick niet gedood hebben en, wat erger is, dat zij de man dood hebben gevonden en daaruit hun gevolgtrekkingen zullen maken.

— Natuurlijk weet hij dat, hernam Raffles, maar dat zal hem weinig verontrusten, want hij moet bij zichzelf de opmerking maken, dat de nachtelijke bezoekers zich nog wel driemaal zullen bedenken, alvorens zij naar de politie zullen gaan, om daar te getuigen, dat zij Cormick dood in zijn stoel hebben gevonden, vooral nu zij gelezen hebben, hoe de politie over de zaak denkt. Neen, de dader moet zich in betrekkelijke veiligheid achten en als hij nu maar geen domheden begaat, dan staat zijn zaak zo slecht niet.

— Heb je zelf geen flauw vermoeden wie de daad kan hebben gepleegd? vroeg Brand.

— Daar heb ik al over nagedacht, Charles. Het moet natuurlijk iemand zijn, die er groot belang bij heeft dat dat Cormick niet leeft. Ik heb uit de mond van Dean, zijn secretaris, vernomen, dat hij twee neven heeft en die zullen van hem erven, nu hij zelf onge-trouwd is. Die neven komen dus in aanmerking. Het zou zaak zijn, hun levenswijze en hun gedragingen eens goed na te gaan. Hebben zij in geruime tijd geen aanraking met hun oom gehad? Dan staat hun onschuld ontwijfelbaar vast, want de dader moet iemand geweest zijn, die tot in de minste bijzonderheden op de hoogte was van de gewoonte van John Cormick, daar de minste vergissing hem noodlottig zou worden.

— Dat ben ik met je eens, Edward. De man moet geweten hebben, dat Cormick meestal des avonds laat nog in zijn particulier kantoor werkte en dan een glas wijn of whiskey met spuitwater placht te drinken.

— Zo is het en het is nu maar de vraag of die bizonderheid algemeen en meer in het bijzonder aan de beide neven bekend was, hernam Raffles. Maar iets anders pleit hun vrij. De man, die het deed, moet niet alleen die gewoonte goed gekend hebben, maar hij moet ook in staat zijn geweest, de syphon spuitwater te vergiftigen. Men zou dus tot de gevolgtrekking kunnen komen, dat de dader in het huis zelf moet hebben gewoond, of daar althans de weg zó voortreffelijk kende, dat hij, zonder dat men op hem lette, het vergift binnen in de tuit van de spuitwaterfles kon brengen.

— Maar, Edward, laten wij dan toch beginnen met aan de politie mede te delen, dat wij die fles gevonden hebben.

— Ik vrees dat dit weinig doel zal hebben, Charles, want zoeven heb ik in de «New York World» gelezen, dat de politie zich niet goed kan begrijpen, hoe Cormick eigenlijk vergiftigd is.

— Waarlijk? riep Brand verrast uit. Daar moet dan uit volgen, dat zij noch het glas met zijn dodelijke inhoud, noch de syphon heeft gevonden.

— Zo is het en hier heeft de dader een flater begaan. Hij heeft wat al te haastig gehandeld, ofschoon ik erken, dat hij moeilijk anders kon doen.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Niets anders dan dat hij het glas en de syphon weer is gaan weghalen, toen doel bereikt was. Dat was hij wel

half en half verplicht, maar hij vergat daarbij, dat de inbrekers die beide voorwerpen op het tafeltje moeten hebben zien staan. En zich nu natuurlijk zullen afvragen bij het lezen van de bladen, waar die voorwerpen zo eensklaps gebleven zijn. En dat is onverstandig, want als de inbrekers geen uilskuikens zijn, moeten zij direct begrepen hebben, dat slechts iemand, die in het huis woont, die dingen bijtijds heeft weggenomen, vóór hij alarm maakte.

— Maar misschien heeft hij niet intijds geweten, dat er nachtelijke bezoekers waren geweest, riep Charles Brand uit.

— Dan zou hij wel stekeblind moeten zijn geweest, want wij hebben het ronde luik boven de opening open gelaten en ook de lift werkte niet, hernam Raffles schouderophalend.

— Dat is waar, daar dacht ik zo gauw niet aan.

— De moordenaar heeft hier dus een vergissing begaan en misschien zal hem die nog wel eens opbreken.

— Maar als de vergiftigde wijn en de syphon zijn weggenomen, hoe heeft men dan kunnen weten dat Cormick vergiftigd was?

— Dat kon voor een bekwaam geneesheer niet lang geheim blijven, mijn waarde, gaf Raffles ten antwoord. En nu hebben wij genoeg gepraat, nu moeten wij eens tot daden overgaan.

— Wat wil je doen, Edward?

— Ik zou je willen voorstellen, een poosje voor detective te spelen.

— Je wilt dus op eigen gezag een onderzoek instellen?

— Zo is het. Ik zou graag eens wat naders vernemen omtrent die syphon en dat glas wijn.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk VI

SPEURDERSWERK

Het bleek spoedig dat Raffles hier in New York met meer moeilijkheden te kampen zou hebben dan te Londen, om zijn doel te bereiken, want terwijl hij in de Engelse hoofdstad beschikte over een geheel arsenaal van hulpmiddelen, perskaarten, politiepenningen, legitimatiebewijzen en andere nuttige zaken, moest hij te New York geheel op zijn goed gesternte vertrouwen.

De vermomming leverde nog de minste moeite op en binnen een half uur zag Raffles er uit als een van die kort aangeboden, energieke politiemannen, die reeds door één blik het ondervraagde slachtoffer bedeesd, verlegen en nerveus maken.

Brand zou zijn assistent zijn en in zoverre was ook alles in orde. Maar een penning had hij niet en daar zou men waarschijnlijk dadelijk naar vragen. Brand gaf in overweging, zich voor een particulier detective uit te geven en daartoe moest men dan ook wel besluiten. Het overige zou men met een handvol dollars wel bereikt worden.

Raffles en Brand begaven zich omstreeks één uur in de namiddag op weg. Het duurde bijna een kwartier vóór zij een taxi hadden gevonden. De chauffeur kreeg het adres van Cormick en drie kwartier later stopte het voertuig voor het machtige, sombere huis, met zijn eigenaardige toren, waarvan thans alle vensters gesloten waren. Raffles en Brand stapten uit en lieten de chauffeur

even wachten, daar het niet onmogelijk was, dat zij aanstonds onverrichterzake zouden moeten terugkeren.

Raffles trok aan de bronzen knop van de schel, die holler en dreunender dan ooit scheen te klinken en de deur werd hem geopend door Mills, wiens bleek gelaat sporen van oprechte droefheid vertoonde.

— Wat wilt gij, mijnheer? vroeg hij tamelijk kortaf.

— Ik kom in verband met de dood van mijnheer Cormick, antwoordde Raffles op zakelijke toon.

— Er is reeds voor alles gezorgd, antwoordde Mills met een trillende stem.

— Gij begrijpt mij verkeerd. Ik ben niet van een begrafenisonderneming, of iets dergelijks. Ik ben particulier detective en ik geloof dat ik beter dan wie ook in staat zal zijn deze zaak tot klaarheid te brengen.

— De officiële politie bemoeit er zich mee en zij gelooft dat zij op de goede weg is.

— Dat is nu juist, waarde vriend, hernam Raffles bedaard. Ik heb heel veel respect voor mijn officiële collega's, maar zij weten in dit geval minder dan ik. Zij zijn er vast van overtuigd, dat de inbrekers het gedaan hebben.

— Wat gelooft gij dan, mijnheer? Wie zouden het anders gedaan moeten hebben?

— Dat is nu precies de kwestie waarover ik u even wilde onderhouden. Gij

hebt misschien wel een ogenblik tijd?

— Dat wel, maar ik kan niet goed inzien, mijnheer, wat ik tegen u anders zou kunnen zeggen dan tegen de inspecteur van politie, die het onderzoek leidt. Niemand van het bediendenpersoneel heeft iets gehoord, volstrekt niets hebben wij vernomen, geen van allen. Het is mij nog een raadsel, hoe de schurken het hebben durven wagen binnen te dringen en dat zij zo goed op de hoogte konden zijn van de elektrische beveiliging, want het was maar aan weinigen bekend, hoe die inrichting werkte.

— Wanneer gij er slechts in toestemt, enige vragen, die ik u stellen zal, te beantwoorden, dan geloof ik, dat gij mij op de goede weg zult brengen om de ware daders of dader te vinden. De inbrekers hebben het niet gedaan, dat is zeker.

— De inbrekers zouden het niet gedaan hebben? Maar wie dan?

— Daar gaat het om, goede vriend, hernam Raffles. Dat moeten wij uitvinden. En daarbij zult gij mij zeker kunnen helpen. Maar vertel mij eens, waart gij reeds lang in dienst bij mijnheer Cormick?

— Ik mag wel zeggen zolang als hij leefde, riep Mills uit en zijn stem begon weer te beven. Ik was in dienst bij mijnheer zijn vader en ik zag mijnheer John geboren worden. Toen de oude heer Cormick stierf, nu een jaar of twintig geleden, ben ik bij zijn zoon in dienst gekomen. Mijnheer Cormick is altijd een goed meester voor mij geweest en ik vind het vreselijk, dat hij op deze wijze zo plotseling en ruw uit het leven is gescheurd.

— Dat kan ik mij voorstellen, hernam Raffles met een hoofdknik. Ik behoef u dus niet te vragen of gij de gewoonten van mijnheer Cormick nauwkeurig kent?

— Op zijn minst evengoed als de mijne.

— En zijt gij nu bereid, mij op mijn vragen te antwoorden?

— Vraag mij dan maar wat gij wilt, mijnheer, maar ik zeg u nogmaals, dat wij beiden onze tijd verknoeien.

— Dat staat nog te bezien, maar be loof mij eerst stellig, dat gij tegenover niemand met een enkel woord zult repen over ons onderhoud, totdat ik u er toe machtig.

— Ook niet tegen de politie, mijnheer?

— Ook niet tegen de politie en ook niet tegen het overige dienstpersoneel.

— Maar zeker toch wel tegen mijnheer Dean?

— Tegen mijnheer Dean ook niet; vooral niet tegen mijnheer Dean. En breng mij nu naar een plek, waar wij rustig met elkaar kunnen spreken, daar toe is de drempel van een huisdeur minder geschikt.

Raffles wendde zich om en wenkte naar Brand, om hem te beduiden, dat hij de chauffeur kon wegzenden.

— Ik zal u naar mijn eigen kamer brengen, mijnheer. Gij ziet mij in een grote verwarring, ik begrijp de bedoeling van uw woorden niet, maar zij maken mij ongerust.

— Het zal spoedig genoeg blijken of gij daartoe reden hebt, antwoordde Raffles op ernstige toon.

Toen Brand was teruggekeerd, gingen de drie mannen snel door de grote hall en Mills opende de deur in de hoek van de reusachtige toren, die toegang bleek te geven tot een gang, die als een soort tunnel onder de toren doorliep en uitkwam aan de achterzijde van het huis, waar zich de bediendenvertrekken bevonden. Daar bracht de buttler de beide mannen naar een vriendelijk, helder vertrek, dat het zijne was en waarnaast zijn slaapkamer gelegen was. Hij schoof snel een paar gemakkelijke stoelen aan en zei:

— Neemt plaats, heren, wat ik u verzoeken mag. Gij zult mij wel toestaan, eveneens te gaan zitten, want ik word oud en de ontroering...

— Wel natuurlijk, riep Raffles levendig. Ik zou het mij zelf nooit vergeven. Gij behoort als het ware tot de familie.

Zodra zij gezeten waren, begon Raffles:

— Antwoordt mij nu naar waarheid en zo kort mogelijk, op de vragen, die ik u zal stellen.

— Vraag slechts mijnheer.

— Zijn er veel bedienden hier in huis?

— Alles en alles, veertien koppen. Tien mannen en vier vrouwen.

— Wonen die allen binnenshuis?

— Op de chauffeur en de tuinman na. Die wonen te samen in een klein huisje helemaal achter in het park, in dat gedeelte, dat zich terzijde van het huis uitstrekt.

— Zijn die bedienden reeds lang in dienst van mijnheer Cormick?

— De meesten van tien tot twintig jaar, een bijna dertig jaar en nog een ander een jaar of vijf.

— Zijt gij tevreden over hen?

— Volkomen tevreden.

— Gij waart het zeker die hen in dienst nam?

— Ja, in overleg met Miss Person de huishoudster.

— Kwam hier veel bezoek?

— Zeer weinig.

— Mijnheer Cormick was ietwat mensenschuw, nietwaar?

— Dat is zo. Hij hield er niet van, op bezoek te gaan en evenmin om bezoeken te ontvangen.

— Kent gij de beide neven van mijnheer Cormick?

— Ik heb hen wel eens gezien, maar slechts hoogst zelden.

— Zijn ze hier in de laatste tijd geweest?

— Dat is minstens drie jaar geleden.

— Hoe lang is mijnheer Dean hier in dienst?

— Omstreeks vier jaar.

— Hoe was de verstandhouding tussen de beide heren?

— In de laatste tijd was de verhouding minder goed, naar ik meen te hebben opgemerkt. Tweemaal heb ik een vrij ernstige twist gehoord.

— Waar liep het over?

— Over geldzaken.

— Hebt gij geen bijzonderheden kunnen horen? Bedenk u eens goed.

— Het ging, geloof ik, over een afrekening en mijnheer Cormick verweet mijnheer Dean, dat hij de zaken niet

ernstig genoeg behartigde, teveel uitging, teveel geld uitgaf...

— Zo. Woonde mijnheer Dean hier in huis?

— Neen, hij heeft kamers in een flatgebouw aan de Sutphin Boulevard.

— Is die laatste twist lang geleden.

— Een dag of veertien.

— Heeft mijnheer Cormick soms met ontslag gedreigd?

— Ja, dat herinner ik mij zeer goed. Hij zei, dat er een einde aan moest komen, dat hij de kunde van mijnheer Dean naar waarde schatte, maar dat hij alles bedierf door zijn levenswijze.

— Was mijnheer Dean de vertrouwde van uw meester?

— In zijn zaken tenminste.

— Had hij het geldelijk beheer over de fabriek?

— Alles ging door zijn handen.

— Nu, dat alles is van groot gewicht. En nu komen wij aan een ander hoofdstuk. De gewoonden van mijnheer Cormick waren ongetwijfeld zeer vast?

— Geregeld als een klok.

— Hij dronk 's avonds meestal wijn met spuitwater?

— Nooit iets anders. Maar hoe kunt gij dat weten, mijnheer? vroeg Mills verbaasd.

— O, ik weet nog heel wat meer, antwoordde Raffles glimlachend. Maar daarover gaat het thans niet. Wie bracht hem gewoonlijk die wijn en dat spuitwater?

— Nooit iemand anders dan ik.

— Gij hadt dus ook de flessen onder uw berusting?

— Zo is het.

— Hoe ging dat met het spuitwater, was er altijd een grote voorraad van flessen?

— Ik bestelde er altijd vijf en twintig tegelijk, dat was ongeveer voor een maand voldoende. Tegen dat zij opraakten telefoneerde ik om een nieuwe voorraad.

— Waren er nog veel flessen, eergisteren?

— Nog drie of vier.

— Stonden zij achter slot en grendel?

— Welneen. Waarom zou ik dat doen? Zij stonden eenvoudig op een plank in de kelder, die bij de keuken hoort, om koel te blijven.

— Kan men die kelder ook langs een andere weg dan door de keuken bereiken?

— Men kan er maar op één wijze in komen, mijnheer, namelijk door een gangdeur.

Mills had met stijgende verbazing naar deze vragen geluisterd en kon zich niet weerhouden om uit te roepen:

— Zoudt gij mij niet willen zeggen, waarom gij mij dit alles vraagt?

— Dat behoef ik u niet te zeggen, goede vriend, dat zal je aanstonds zelf gauw genoeg bemerken, antwoordde Raffles. Nu ga ik voort. Het was dus mogelijk, die kleine kelder 's avonds binnen te gaan, zonder dat iemand van het personeel dit bemerkte?

— Dit zou inderdaad al heel gemakkelijk geweest zijn. De deur van die kelder is nooit op slot, want er staat niets van waarde in, enkele potten met ingemaakte groenten voor het bediendenpersoneel, vruchten, een paar flessen wijn en dan de flessen seltzer- en spuitwater.

— Gij hebt dus gisterenavond de fles wijn en de syphon naar het werkvertrek van mijnheer Cormick gebracht?

— Zo is het, mijnheer.

— Hoe laat was dat ongeveer?

— Omstreeks half elf.

— De fles wijn was onaangebrouwen, nietwaar?

— Inderdaad, maar hoe is het mogelijk dat gij...

— Ik heb u toch immers al gezegd, dat ik heel wat weet, viel Raffles hem in de rede. Ik neem aan, dat mijnheer Cormick nooit méér dan een paar glazen dronk? Wat deed hij dan met een volle fles?

— Die sloot hij altijd weg in een afzonderlijk kastje van zijn bureau, met het spuitwater, totdat het op was. Hij deed meestal een week over 'n fles wijn, hij was zeer matig en dronk de wijn sterk aangelegd.

— Maar het glas?

— Dat haalde ik altijd de volgende dag weg.

— Hebt gij het vanochtend reeds gedaan?

— Ik ben naar boven gegaan om het te halen, maar het was al weg.

— Wie had het gehaald?

— Dat weet ik niet.

— Hebt gij u niet een weinig verwonderd, dat het glas er niet meer stond?

— Eigenlijk wel een beetje, want ik ben de enige bediende, die in die kamer mag komen. Ik ruimte haar ook altijd op.

— Waar was de fles wijn en de syphon?

— Die zag ik ook niet meer, ik dacht natuurlijk, dat zij in het bureau zouden staan.

— Als gij daar eens wilt gaan kijken, vriend, dan denk ik niet dat gij ze daar zult zien staan, zei Raffles bedaard.

— Maar gij zegt dat, mijnheer, alsof gij er vast van overtuigd zijt, alsof gij daaromtrent zekerheid hebt.

— Zekerheid heb ik niet, maar wel een sterk vermoeden. En nu gaan wij weer op een ander onderwerp over, voorlopig. Wie ontdekte het eerst de dood van mijnheer Cormick?

— Dat was mijnheer Dean.

— Wat deed hij toen?

— Hij riep dadelijk het gehele huis bij elkaar.

— Hoe weet gij, dat hij dat dadelijk deed?

— Dat... dat vermoed ik, mijnheer, stotterde de butler. Natuurlijk heeft hij het dadelijk moeten doen.

— Kortom, gij weet het niet zeker, hernam Raffles glimlachend. Hoorden de bedienden dat geroep dadelijk?

— Natuurlijk, zij waren immers reeds geruime tijd op.

— Hoe laat was het ongeveer?

— Even over negen.

— Maar hoe is het mogelijk, dat mijnheer Cormick niet veel eerder vermist werd? Hoe laat stond hij gewoonlijk op?

— Altijd om acht uur.

— Wie wakke hem?

— Niemand. Zijn vouwbare reisklok liep af, hij werd op de minuut af om acht uur wakker, nooit later dan acht uur, ook Zondags niet, hij stond op, nam zijn bad, kleeedde zich aan en ging dan naar de kleine ontbijtkamer naast zijn slaapkamer, waar ik intussen het eenvoudig ontbijt had gereed gezet. Vandaar ging hij langs een aparte trap of met de lift naar zijn werkkamer, waar mijnheer Dean zich dan een paar minuten later bij hem voegde.

— Het is dus mogelijk, dat mijnheer Cormick in het geheel niet in zijn slaapkamer is geweest, zonder dat gij of de huishoudster het merkte?

— Dat is heel goed mogelijk, mijnheer. Mijnheer Cormick deed alles zeer kalm en bijna onhoorbaar, al zijn vertrekken lagen in de toren, bijna zestig meter boven de grond en hij deed heel

veel zelf, het vullen van zijn bad, het weghangen van zijn kleren en meer van die dingen. Wij wisten dus werkelijk niet beter, of mijnheer Cormick was op zijn gewone tijd opgestaan en had ontbeten, om zich vervolgens naar zijn werkkamer te begeven.

Raffles bleef een ogenblik in gedachten verzonken zitten, stond toen op en zei met een ernstige stem :

— Gij kunt nu aanstonds gaan kijken, of de syphon en de wijn op hun gewone plaats in het kastje van de schrijftafel staan. Ik denk echter, dat gij ze daar niet zult vinden en zeker de syphon niet. Die bevindt zich op dezelfde plaats, waar het glas is... en als ik mij daarin niet vergis, dan is James Dean de moordenaar van uw meester en niemand anders.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk VII

GEBOET !

Mills, die eveneens was opgestaan, viel met een kreet weer in zijn stoel terug en keek Raffles dodelijk verschrikt aan.

Toen stotterde hij :

— Dat is... dat zou verschrikkelijk zijn, mijnheer. Het komt mij bijna onmogelijk voor. De inbrekers...

Raffles haalde de schouders op en zei :

— Zij hebben er niets mede te maken. Geloof mij. Later zal u wel blijken, waarom ik dat met zoveel zekerheid kan zeggen? Houdt je kalm en toon nu geen zwakheid, want waarschijnlijk zal ik je hulp wel nodig hebben bij wat ik nu wil doen. Is mijnheer Dean hier op dit ogenblik?

— Ja, hij is boven in de toren en regelt de lopende zaken.

— In zijn werkkamer natuurlijk?

— Ja, daar moet hij zijn.

— Vóór ik het vergeet, is de elektrische leiding weer hersteld?

— Ja, de electriciens zijn zoeven vertrokken, het was een heel werk, dat verzeker ik u.

— Dat kan ik mij voorstellen, zei Raffles glimlachend. De lift werkt dus weer?

— Ja, sedert een kwartier. Er was met opzet kortsluiting gemaakt...

— Ja, daarvan meen ik zoiets te hebben gelezen, viel Raffles hem in de rede. Maar gaan wij verder. Er had zeker ieder kwartaal een vergadering van aandeelhouders plaats?

— Ja, op de eerste van de maand.

— Werd dan een staat van de kas opgemaakt?

— Neen, dat deed de Accoutantsdienst om de drie maanden.

— Stond zulk een opneming van de kascontrole voor de deur?

— Ja, dat had binnen drie dagen moeten geschieden.

— Dan weet ik genoeg. Zou mijnheer Dean onze nadering merken?

— Ja, nu de elektrische installatie weer in orde is. Wanneer de lift naar boven komt, wordt hij verwittigd door een electrisch sein in zijn kamer.

— En als men de trap gebruikt?

— Ook dan, want de bovenste trede van iedere trap op elk portaal is beweeglijk en als men er op trapt ontstaat er contact en ook dan gaat de bel in zijn kamer over.

— Dan zullen wij over die laatste trede heenstappen; het is niet nodig dat wij onze komst aankondigen. Apropos, mijnheer Dean is zeker altijd gewaepend?

— Ja, hij heeft steeds een browning in zijn zak. Dit was een voorschrift door mijnheer Cormick zelf uitgevaardigd.

— Nu, dan zijn we tenminste dààrop voorbereid. Kom wij zullen hem dadelijk eens gaan opzoeken.

— Maar gij zult op een bijzondere wijze moeten kloppen, mijnheer, anders laat hij u niet binnen, riep de buttler uit.

— Goed, dan vergezelt gij ons naar boven, gij klopt op de afgesproken wijze en gij zegt dat er bezoek is. Dat is wel voldoende. Ik zou ook niet kunnen inzien waarom Mr. Dean wantrouwen zou kunnen koesteren, nu alles in zijn voordeel schijnt te zijn. En als hij het wèl doet, nu, dan denk ik toch, dat hij aan het kortste einde zal trekken.

Raffles had Brand een snelle blik toegeworpen en beiden maakten zich nu gereed het laatste gedeelte van hun taak te gaan vervullen. De drie mannen begaven zich weer naar de gang en liepen naar de hall terug. Daar beklommen zij de trap, die toegang gaf tot de toren en hadden spoedig de lift bereikt.

Maar op het oogenblik dat zij daar in zouden stappen, weerhield Raffles de anderen en zei :

Wij zullen maar liever van de trap gebruik maken en de bovenste treden vermijden !

Zij gingen verder en begonnen de trappen te beklimmen. Bij ieder portaal droeg men er zorg voor, de bovenste trede over te slaan en eindelijk bereikte men de gang, waarop de deur van het metalen vertrek uitkwam. Hier stonden zij een oogenblik stil en Raffles fluisterde :

— Misschien hadden wij er goed aan gedaan, eerst de electriche installatie buiten dienst te stellen, zoals de inbrekers in de afgelopen nacht hebben gedaan.

— Hoe zo, mijnheer ? vroeg Mills.

— Wel, natuurlijk om ons leven te beveiligen. Gij zijt op de hoogte, gij zult toch ook wel weten dat men, als het moet, de gehele toren electriche kan laden, met een stroom, sterk genoeg om

een mens te doden, of althans bewusteloos te maken.

— Dat is zeker waar, mijnheer, maar ik begrijp niet hoe gij het weet, hernam Mills verwonderd. Ik weet zeker, dat ik u nooit tevoren gezien heb.

— Misschien vergis je je wel, waarde vriend, hernam Raffles glimlachend. Maar nu genoeg gepraat, nu moet er gehandeld worden. Maar wacht nog een oogenblikje !

Hij stak zijn hand in de diepe buitenzak van zijn wijde overjas en haalde er een paar overschoenen uit met zolen van bijna een duim dikte. Brand volgde dit voorbeeld en de beide mannen trokken de schoenen over hun gewone schoenen aan.

— Ga nu uw gang maar, fluisterde Raffles. En loop nu gewoon, want het is niet goed als hij schrikt van onze komst. Zeg maar dat er een paar heren zijn van de belasting of de successie, die gaarne enige inlichtingen willen hebben.

Hij liep met zijn gewone stap door de gang, terwijl Raffles en Brand hem volgden, maar hun rubberzolen maakten hun schreden volkomen onhoorbaar op de metalen vloer.

Mills klopte aan, op de eigenaardige wijze, waardoor hij reeds jaren zijn komst aankondigde en waardoor ongenode bezoekers, die toevallig de toren hadden kunnen binnengaan zonder dat het gemerkt werd, uit de kamer werden gehouden.

Zodra Mills had geklopt, vroeg daarbinnen de stem van Dean :

— Ben jij het Mills ? Wat wil je ?

— Er zijn beneden twee heren van de successie, mijnheer Dean, die u willen spreken.

— Ik heb nu geen tijd, zeg dat zij terug komen, klonk het kortaf. Na de begrafenis. Hebben zij zo'n haast ?

Dat was een streep door de rekening, maar Mills liet zich niet zo gauw uit het veld slaan. Blicksemsnel had hij iets anders bedacht.

— Zij hebben mij een brief gegeven, die gij onmiddellijk moet lezen, mijn-

heer. Zij wachten op antwoord ; het is van het grootste belang.

Nu werd er binnen een gebrom gehoord, er klonken schreden en de deur werd op een handbreedte geopend.

— Geef maar hier die brief en zeg, dat zij naar de duivel kunnen lopen ! klonk de stem van Dean.

Hij stak de hand uit om de brief aan te nemen en die hand werd gegrepen door een andere hand, die haar met de grootste hartelijkheid scheen te schudden. Het was Raffles, die Mills een weinig terzijde had geschoven en nu vriendelijk zei :

— Verheugd kennis met u te maken, mijnheer Dean. U permitteert zeker wel, dat mijn vriend en ik even binnen komen ? Wij zouden gaarne eens met u spreken.

Dean staarde Raffles een ogenblik strak door de deuropening aan en vestigde toen de blik van zijn grijsgroene ogen op Mills, die een paar stappen achteruit was gegaan en hem uitdagend aankeek, om ze tenslotte te laten rusten op Charles Brand, die nu ook zichtbaar was, daar Raffles met de andere hand de deur verder had opengeduwde, zodat er aan sluiten niet meer te denken viel.

Maar wie of wat Dean ook mocht zijn, hij was een man, die zijn koelbloedigheid wist te bewaren en zijn stem klonk dan ook alleen wat ongeduldig en verbaasd, toen hij zei :

— Wat moet dat betekenen ? Is het een grap ? Ik ken u in het geheel niet !

— Dat is geen bezwaar, mijnheer Dean, gij zult mij leren kennen, antwoordde Raffles hoffelijk. Daartoe zullen vijf minuten voldoende zijn, meen ik.

— Maar wat beweerde Mills dan ? Ik dacht dat hij u beneden had laten wachten. Er was sprake van een brief ?

— O, dat zijn van die kleine vergissingen, welke men een man op leeftijd moet vergeven, zei Raffles op verontschuldigende toon. Mills je kunt wel gaan, maar ik zou er prijs op stellen, als je beneden in de hall bleef. Misschien hebben wij je diensten wel spoedig nodig.

Raffles knikte de butler toe en trad, door Brand op de hielen gevolgd, het ijzeren vertrek binnen. Brand deed de deur achter zich dicht, de drie mannen waren alleen. En nu pas liet Raffles de hand van Dean los, keek hem eens aandachtig aan en begon toen :

— Het spijt mij, mijnheer Dean, als wij ons misschien niet heel en al volgens de regelen der etiquette hebben gedragen, maar gij kent misschien het Franse spreekwoord wel, dat zegt : « à la guerre comme à la guerre ». Wij moesten deze kleine krijgslist wel gebruiken...

— Waarom, als ik vragen mag ? vroeg Dean, die zijn ogen nog geen seconde van het gelaat van Raffles had afgewend.

— Waarom ? Wel, wij wisten dat het voor u onaangenaam zou zijn, thans te worden gestoord in uw hoedanigheid van secretaris van de dierbare overledene. Gij hebt natuurlijk zeer veel werk, om alles te regelen. Gij zult de erfgenamen moeten ontvangen, gij zult uw kas moeten overdragen en meer van die hoogst belangrijke dingen, waarin men nooit gaarne gestoord wordt.

— Het is dan wel van zeer groot belang, hetgeen gij mij te zeggen hebt ? vroeg Dean, die aandachtig geluisterd had, als iemand die de minste verdachte klank in de stem van een ander tracht op te vangen.

— Van zeer groot belang, mijnheer Dean.

— Voor u, of voor mij ?

— Voor u, voor u, mijnheer Dean, antwoordde Raffles op levendige toon. Uitsluitend voor u. Voor ons beiden heeft het niets te betekenen.

Er kwam een loerende uitdrukking in de ogen van Dean en hij deed langzaam een paar stappen achteruit. Raffles glimlachte slechts.

Toen hernam Dean :

— Zoudt gij mij willen zeggen, wie gij zijt en wat gij van mij wilt. Gij hadt zoeven gelijk, toen gij zeidet, dat ik het zeer druk heb. Kom dus spoedig terzake, wat ik u verzoeken mag. Gij zult mij toegeven, dat ik gelijk heb om

verbaasd te zijn over uw manier van optreden.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, mijnheer Dean en ik maak er u dan ook nogmaals mijn verontschuldiging voor. Wie wij zijn, dat zullen wij spoedig genoeg mededelen. Gij staat ons zeker wel toe plaats te nemen?

— Ik weet niet of dat nodig is, mijnheer, zei Dean koel. Ons gesprek zal waarschijnlijk zeer kort duren, denk ik.

— O ja, daaraan hebt gij ongetwijfeld gelijk, viel Raffles hem in de rede. Welnu, ik heb er ook niets op tegen te blijven staan.

— Zoudt gij nu eindelijk ter zake willen komen, mijnheer? vroeg Dean en Charles Brand zag, evenals Raffles, hoe zijn rechterhand in zijn broekzak verdween.

— Gaarne, mijnheer. Wij zelve hebben niet heel veel tijd. Wij zeggen dus, dat wij komen in verband met... de moord op mijnheer Cormick.

Dean hield zich goed, dat moest in ieder geval erkend worden. Hij toonde zich een weinig ongeduldig, toen hij uitriep:

— Het is ongetwijfeld een afschuwelijke daad, maar ik begrijp niet waarom gij u tot mij wendt. Ik kan u geen inlichtingen geven. Ik woon niet in dit huis, ik ben gisteravond om half zeven weggegaan en pas van ochtend om negen uur teruggekeerd.

— Ja, ja, dat is ons bekend, zei Raffles met een kort hoofdknikje.

Hij had zijn hoed afgezet, streek zich over het voorhoofd en vervolgde:

— Sapristie, wat is het hier warm in deze kamer. Men wordt er dorstig van. Vindt gij het onbescheiden, mijnheer Dean, als ik u vraag of gij iets voor ons te drinken hebt?

Het valse licht in de ogen van Dean verscherpte zich en hij deed opnieuw een stap achteruit in de richting van de hefbomen, die uit de muur staken.

Maar zijn stem klonk volkomen beheerst, toen hij ten antwoord gaf:

— Op dat tafeltje staat een karaf water met glazen.

— Water? gewoon water? Neem mij niet kwalijk, maar dat is niet bijzonder

gastvrij, hernam Raffles met een licht verwijt in zijn stem. Hebt gij niet een glas wijn, Franse bourgogne bijvoorbeeld, met wat spuitwater aangengelgd. Er is niets zo verfrissend op een warme dag als deze.

Voor het eerst werd er nu een duidelijke verandering op het gelaat van de secretaris zichtbaar. Het was vaalbleek geworden en in de ogen waren woeste haat, moordzucht, maar ook vrees te lezen, alsof hij ze Raffles in het gelaat had geschreeuwd. Met een enkele sprong was hij bij een der hefbomen en drukte die omlaag. Hij zelf stond daarbij op een der dikke rubber maten welke de vloer hier en daar bedekten.

— Jullie weten teveel, gilte hij. Naar de duivel met alle spionnen en indringers.

Hij keek naar de beide mannen, verwachtend dat zij, nu de vloer onder stroom stond, als door de bliksem getroffen zouden neerstorten. Maar zij deden heel iets anders.

Brand had snel als de gedachte zijn revolver te voorschijn gehaald en richtte het wapen op de ellendeling, terwijl Raffles heel kalm zijn half opgerookte sigaret weg wierp en een verse aanstak.

Toen zei hij, als vergoelijkend:

— Ja, mijnheer Dean, dat komt er van, als men niet naar de voeten van de bezoekers kijkt. Wij waren verwittigd en om nogmaals een Frans spreekwoord te citeren: «Un homme averti en vaut deux». En nu zullen wij eens praten, nietwaar? Rustig praten, zoals het mannen betaamt!

Het duivelse lachje van zegepraal was even snel als het gekomen was, van het gelaat van Dean verdwenen; nu pas bemerkte hij dat de schoenen van zijn bezoekers voorzien waren van dikke gummizolen, die hen van de vloer isoleerden.

Raffles had nu ook zijn revolver ter hand genomen en beval kortaf:

— Leg eerst uw browning op tafel en geen verraderlijke grappen. Vergeet niet, dat wij met ons beiden zijn.

Met een door woede en dierlijke angst vertrokken gelaat haalde Dean zijn

browning uit de zak en wierp het wapen op zijn schrijftafel. Toen siste hij tussen de tanden :

— Zeg op nu, wie zijt gij en wat weet gij ?

— Wij zijn de inbrekers van vannacht en wij weten alles, antwoordde Raffles lakoniek. Wij vonden het glas en de syphon en daar gij nog geen tijd kunt hebben gehad, een en ander te doen verdwijnen zal de politie dit wel hier ergens verstopt vinden.

Hij gaf Charles Brand een wenk en deze begon, terwijl Raffles Dean met zijn revolver in bedwang hield, haastig het vertrek te doorzoeken. Vijf minuten verliepen, zonder dat er een enkel woord werd gesproken. Toen slaakte Brand een zachte kreet van voldoening; hij had de spuitwaterfles en het glas in een geheim vak van de stalen boekenkast gevonden...

— Dat is voldoende, zei Raffles lakoniek. Ja, mijnheer Dean, het toeval heeft gewild dat de zaken enigszins anders zijn gelopen dan gij u hadt voorgesteld. En waarschijnlijk zou alles voor u goed zijn afgelopen, als het noodlot niet had gewild, dat wij juist in de afgelopen nacht de brandkast van mijnheer Cormick hadden willen plunderen. En zeg mij nu het motief van uw daad.

Een ogenblik scheen Dean te aarzelen, maar hij was in het nauw gedreven en op schorre toon antwoordde hij:

— Hij had geweigerd, de bevelen van «Het Kwade Oog» op te volgen.

Raffles slaakte een kreet van verrassing.

— Wat! Gij zijt dus lid van die moordenaarsbende? Dat verklaart reeds veel.

— Daarenboven, aldus ging Dean voort, ik had gespeculeerd, er is een tekort van bijna achthonderd duizend dollar in de kas. Cormicks dood zou mij in staat hebben gesteld mij in tijds in veiligheid te brengen. Ik had de boeken willen vervalsen en men zou het bedrog zeker niet voor over drie maanden ontdekt hebben. En maak er nu een einde aan; gij hebt de partij gewonnen, natuurlijk ten koste van uw eigen vrijheid.

— Dat is nog zo zeker niet, hernam Raffles schouderophalend. Steek uw handen omhoog!

Dean gehoorzaamde en een ogenblik later klonk een metalen geluid, toen zijn polsen in sterke, stalen boeien gevat werden. Raffles zette dadelijk de hefboom weer terug en beval:

— De kamer uit!

De drie mannen verlieten het vertrek. Raffles trok de deur in het slot en Brand bond met het touw, dat hij had meegenomen, de moordenaar zó stevig vast aan de knop van de ijzeren deur, dat hij nauwelijks een vinger verroeren kon.

— Gij ziet wel, mijnheer Dean, dat onze vrijheid geen gevaar loopt. Over enkele minuten verschijnt hier te politie, die ik nu ga opbellen. Zij zal de vergiftigde syphon en het nog vochtige glas vinden, zij zal uw boekenvervalsing ontdekken, en ik weet niet of de elektrische stoel u wacht, maar als dat het geval mocht zijn, dan hoop ik alleen maar, dat hij een beetje beter werkt dan zoeven uw met stroom geladen kamer.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Onderwereld van New-York

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.